

dirilis saati

SOSYAL VE KÜLTÜREL
GENÇLİK DERGİSİ

tevhibi gerçekliğin ışığında

KIŞ 2023 / SAYI: 96

Kentsel dönüşüm:
İhtiyaç mı Rant mı?

editörden

dirilissaati@gmail.com

Diriliş Saati Dergisi olarak, yeni bir sayı ile daha siz kıymetli okurlarımızın karşısına çıkıyor olmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Biliyoruz ki ilme dair olan her çalışmanın rağbetinin azaldığı, kıymetinin bilinmediği şu çağda mütevazî imkanlarla uzun yıllardır sürdürdüğümüz çalışmamızın üzerimize yüklediği sorumluluğun artarak devam ettiğinin bir hayli farkındayız.

Bu farkındalık gereğidir ki, çalışmalarımızın bereketinin okurlarımıza ulaşabildiğimiz oranda karşılık bulacağına inanıyoruz. Bu itibarla okurlarımızın kalbine dokunacak yeni yazılarımızın olduğunu, yeni bir heyecan ile ifade etmek istiyoruz.

Yeni yazalarımıza da dergimize/aramıza hoşgeldiniz diyoruz.

Bu sayımızda dosya konusu olarak esasında bir şekilde her birimizin uzaktan veya yakından, yazarak veya dinleyerek haberdar olduğumuz bir meseleye dokunmaya çalıştık. Dokunduğumuz meselenin her bir cihetinden ayrı bir derdin, ayrı bir çıkmaz sokağın olduğunu gördük. Bu itibarla bu sayımızda kapitalist rant tekellerinin iştahını kabartan kentsel dönüşüm meselesini kapağımıza taşıdık.

Evvel emirde dosya yazılarımıza, kentsel dönüşüm projelerinin esasî itibarıyla uygulamaya konulan yörenin sosyo-kültürel zeminini yansıtır yansıtmadığının sorusuna cevap aramaya gayret ederek başladık. Zira biliyoruz ki birçok kentsel dönüşüm projesi geldiği sonuç itibarıyla tarihi mimari ve estetikten bağımsız bir ucubeyi ortaya çıkarmaktadır.

İlerleyen yazılarımızın arasında da, adeta zorba bir tavır içerisinde evlerinden atılan, çaresizliğe terk edilen insanların uğradığı zulmün sosyal devlet anlayışına yaraşmadığını ve bu gibi sonuçlar doğuran her türlü eylemin adı kentsel dönüşüm dahi olsa karşısında olduğumuzu yineledik.

Dosya yazılarımızın içeriğine dair şimdilik bu kadar bilgiyle yetinerek okurlarımızı sayfalarımızın arasında nefes almağa davet ediyoruz.

Öte yandan yine bu sayımızda dergimizi; deneme, şiir, hikaye, kitap tahlili türünden birçok farklı alanda yazı ile çeşitlendirerek herkese hitap etmenin derdi ile gayretimizi sürdürüyoruz.

Bu itibarla geçtiğimiz günlerde umre ibadetini ifa etmek amacıyla kutsal topraklara yola çıkan yazarlarımızdan Abdullah Kurtuluş kardeşimizin umresini kabul buyurmasını Rabbimizden niyaz ediyor, bizlere de dünyanın kalbine yolculuk yapmayı nasip ve müyesser kılmasını dua buyuruyoruz. Abdullah Kurtuluş kardeşimizin bizatihi yerinden, dünyanın merkezinden hissettiklerini kaleme aldığı yazısını yine siz yazarlarımıza takdim ediyoruz.

Sözlerimizin sonuna gelirken, içinde bulunduğumuz Üç Aylar'ın Ümmeti Muhammed'in birlik ve beraberliğine, rızai ilahi için yapacağımız ibadetlerimizin artarak devam etmesine ve nefsimizin kirlere arınmasına vesile olmasını niyaz ediyoruz.

Hz. Peygamber efendimizin bulunduğu dua ile;
" Âllahım! Receb ve Şabanı bize mübarek kıl! Bizi Ramazana ulaştır"

Dönemlik Sosyal ve Kültürel Dergi / Yıl: 18 Sayı: 96 KİŞ 2023

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Osman Çil Yayın Kurulu : Abdülkadir Avcı - Fatih Sevgi
Haberleşme Adresi : Çiracılar Cad. No:39 Adapazarı/Sakarya İrtibat tel: 0554 824 96 07
E-Posta : dirilissaati@gmail.com Basım Yeri : SAKARYA GELİŞİM OFSET

Dergimizde yayınlanan yazıların hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir.

içindekiler

DOSYA

EV VE İNSAN

FATİH SEVGİ

07

DOSYA

FİTRAT VE RUHUN ÇATIŞMA
BÖLGESİ: KONFOR

MUSAB ALTUNKAYNAK

11

DOSYA

RANTSAL DÖNÜŞÜM

SENA KIVANÇ

14

DENEME

"MÜMİNLER BOŞ İŞLERDEN
YÜZ ÇEVİRİRLER!"

SENA GÜRLER

21

UMRE ZİYARETİ

ARTIK HZ. ADEM'İN (A.S.)
GÖZYAŞLARINI DAHA İYİ
ANLIYORUM!

ABDULLAH KURTULUŞ

24

FİLM ANALİZİ

UMUDUNU KAYBETME

ZEYNEP KIZILÇINAR

30

KİTAP

İSLAM'DA DİNİ DÜŞÜNCENİN
YENİDEN ANLAMLANDIRILMASI
-MUHAMMED İKBAL-

NİSA DUMAN

33

ŞİİR

SONUNU GÖREMİYEN
SONSUZLUK

MELİK SENCER ÇAKMAK

36

YENİ KALEM

DUYGULAR ALLAH'A GİDEN
YOLDUR

YAREN GÜRLER

41

DAVA ADAMLARI VE KİBİR BUDALALARI

MUSA DUMAN

Türkiye İslamcılığının bahar dönemi olarak ifade edilen 1985-1995 arası süreçte Türkiye Müslümanları hem yüzlerce kitabı devirdi, hem de dergi, yayınevi gibi çalışmalarla yeni eserlerin neşredilmesine katkı sağladı. Bu süreçte ağız laf yapan, entelektüel donanıma sahip binlerce insan yetişti. Daha sonra bunların bir kısmı entelektüel olarak, bir kısmı alim olarak, bir kısmı siyasetçi olarak sahne aldı.

Geriye dönüp baktığımızda, Türkiye'deki İslami hareketin devasa bir potansiyel biriktirdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Esasen bu potansiyelin Türkiye'de uzun vadeli bir etki yaratması beklenirken, beklenenin aksine bir süre sonra bu potansiyelin hoyratça tüketildiği bir zemin meydana geldi.

İtiraf etmek gerekir ki; artık fotoğrafın bir tarafında dava adamları, diğer tarafında ise kibir budalaları vardı. Dava adamları, keleynak kuşları misali 30-40 sene önceki çizgilerinde sebat etmiş, masa-kasa-nisa üçgeninin yanından bile geçmemiş, hayatın gerçek manasından hiçbir zaman kopmamış, ilahi yükümlülüğün sancaktarı konumundaydılar. Belki sayıları azdı ama alınları aktı. Onlar halen bu davanın derdini taşıyor, bu derde omuz verenlerle birlikte dünyanın en samimi yolculuğunu yapıyorlardı.

Kibir budalaları ise, bir yerlere geldikçe şımarıklıktan ne yapacağını şaşırarak, ilke, ideal ve tutarlılık namı-

na ne varsa bunlardan emin adımlarla uzaklaşarak, ruhtan arınmış bir nevi robot mesabesindeydiler. Kendilerine eski dostları hakikatleri hatırlatınca cevapları aynıydı: "Siz orada mı kaldınız?"

Onlar için artık öncelik bu davanın yüceltilmesi değil, prestijlerine halel gelmemesiydi. Bir yere konuşmaya çağırılınca 'Kaç kişi katılacak?' demekten kendilerini alamıyorlardı. Telefonlara kendileri çıkmıyordu, sekreterleri ile bağlantı kurmak gerekiyordu. Kendileri ile direkt temas kurma imkanı bulursanız son derece soğuk bir ses tonu sizi bekliyordu. Samimiyet, içtenlik, sıcakkanlılık vb. umdeler yerini kibir kulelerine bırakmıştı. Karşınızda sizinle aynı davaya mensup biri olduğunu hissedemiyordunuz, çünkü o artık padişah kılığına bürünmüştü.

Çevreler değişmişti. Kartvizite göre insana kıymet biçiliyordu. Beyefendilerin sizi adam yerine koymaları için belli bir itibar, para, makam, mevkii sahibi olmanız öncelikli şarttı. Aksi takdirde yemekli toplantılarda size yer yoktu.

Ellerinde onca yetenek vardı. İnsanları hayretler içinde bırakacak kadar etkili hitabetlerin, birikimlerin, karizmaların, pozisyonların mutlaka ama mutlaka değerlendirilmesi gerekirdi. Bunun için farklı çizgiler benimsenebilirdi. Sözelimi, zaman zaman muhafazakar, zaman zaman seküler, zaman zaman liberal olunabilirdi. Önemli olan ilke ve tu-

tarlılık değil, teveccühün nereden geldiği idi. Artık hayatlarına yön veren ilayı kelimetullah değil, dünyevi şehvetperestlikti.

Evet, dünyevi şehvetperestlik onları dava adamlarından ayıran ince bir çizgiydi. Dava adamları her ne yaparlarsa yapsınlar, her nerede bulunurlarsa bulunsunlar ilayı kelimetullah ile yol aldılar. Onların en önemli azığı samimiyet ve Allah'ın davası için duydukları heyecandı. Bu heyecandan, bu samimiyetten mahrum bulunup kendilerine ün devşirenler ise sadece ve sadece kibir budalaları oldu.

Maalesef bu kibir budalaları itibar görüp vitrinde yer alırken, dava adamlarının çoğunun ismi bile duyulmadı.

Kendilerini 'ağır abi' olarak kabulendiren bu kesim Türkiye'deki İslami potansiyelin azami ölçüde tüketilmesinde çok önemli bir paya sahip oldular. Tabir-i caizse miras-yedi oldular.

Eğer İslami potansiyel halen belli ölçüde varlık emareleri gösteriyorsa bu ise, dava adamlarının samimiyeti sayesinde oldu.

Bugün kaybedilen ruh dava adamlarının ruhudur. Bu ruh yeniden silkinmek için, başarmak için yegane adrestir.

Yeniden bu ruha geri dönülmesi, vitrine dava adamlarının yerleşmesi gereken zaman gelmiştir.

KENTSEL DÖNÜŞÜM VE ESTETİK MİMARİ

ABDÜLKADİR AVCI

Kentsel dönüşüm meselesi farklı zaman dilimlerinde olsada adı geçen hangi şehir olursa olsun mutabakat sağlanmasının zor olduğu, tarafların çok zıt yaklaşımlar içerisinde olduğu bir mesele olarak karşımıza çıkıyor.

Bir taraf kendisini çok üstün bir görevi icra ediyormuş edasında dolaşırken, hadisenin bizatihi mağdurları yerlerinden yurtlarından edilmenin kaygısı içerisinde geçmek bilmeyen günlerin içinde çözüm yolu arıyor.

En son söylenecek sözü en başta söyleyelim, her ne sebeple olursa olsun bir kentin konut projeleri eliyle dönüşümünü sağlarken tek bir vatandaşın dahi mağdur edilmesi ne sosyal devlet anlayışına sığar ne de vicdan sahibi bir kalbe. Bu itibarla meseleye bu cihetten yaklaştığımızın altını çizmek durumundayız.

Hem şehrin sosyokültürel ve mimari yapısını göz ardı ederek hem de halkın mağduriyet yaşamasına göz yumarak yapılan veya yapılmaya çalışılan bir dizi kentsel dönüşüm projesi mevcut. Bu yazımızda bu projelere ve halk nezdindeki yansımalarına ışık tutmaya çalışacağız.

Hatırlayalım 2015-2016 yıllarında Diyarbakır'da gerçekleştirilen Hendek operasyonlarında birçok ev çatışmalardan dolayı ağır hasar almış ve kullanılamaz hale gelmişti. Dönemin Başbakanı Ahmet Davu-

toğlu "Sur'u öyle inşa edeceğiz ki aynen Toledo gibi mimari dokusuyla herkesin görmek istediği bir yer haline gelecek" sözleriyle kentsel dönüşüm projesini duyurmuştu. Ve bu açıklamayla beraber Sur'da apar topar bir dönüşüm süreci başladı, yapılan binalar televizyon kanallarında sergilendi. Peki sonra ne oldu merak ettik mi? Tabii ki hayır. Bakalım yere göre sığdıramadıkları Sur'da kentsel dönüşüm hakkında Sur halkı neler söylemiş.

Surlu ailelere, yıkılan evleri karşılığında metrekaresine göre 60-90 bin TL arasında değer biçildiğini belirten Sur sakinlerinden Mehmet Ak, onların yerine inşa edilen yapılar için ise ailelerden 400 bin TL gibi paralar talep edildiğini anlattı.

Yıkılan evlerinin yerine yapılan yeni evleri alma gücü olmadığını söyleyen Ak, "Bu parayı insanlar nerden getirsinler? Bir iş, bir fabrika mı var

da çalışalım? Bütün gençlerimiz sokakta. Ayda 4-5 bin lira krediyi kim ödeyebilir" diye sordu.

Ak, kendileri gibi mağdur durumda olan birçok ailenin ödeyemedikleri kiralari, su ve elektrik faturalari nedeniyle hacizlik duruma geldiğini de dile getirdi.

Peki biz bu insanların yaşadığı bu mağduriyetlerden haberdar olduk mu? Hayır, çünkü televizyon kanallari bizi halkın durumundan, yaşadığı sıkıntılardan haberdar etme ihtiyacı duymamıştı. Peki bu kadarla bitiyor mu? Tabii ki hayır.

Yine Sur sakinlerinden Birsal Güldal, Hasırlı Mahallesi-Arap Şeyh Sokağı'nda eski bir Diyarbakır evinde yaşadığını, eski mahallesinden ev istediğini söyledi. "Evim eski bir Diyarbakır eviydi, hem terası vardı hem avlusu. Bahçemde kendi kuyumuz vardı, 170 bin lira değer

biçildi. Şimdi bize ev diye sadece dört duvar teslim etmişler, bu evlerin eski Diyarbakır evleri ile ilgisi yok ve bu haliyle içinde yaşanmaz” dedi ve borçsuz, oturmaya uygun ev istediklerini söyledi, anahtarı teslim almayacağını ifade etti.

Güldal’ın ifadelerinden de anlaşılacağı üzere bir şehrin kültürünü, medeniyetini, sosyal yapısını yansıtan evleri yıkıp yerine dört duvar inşa edip buyrun evleriniz deyince o insanlara iyilik yapmış olmuyorum. Ama gelin görün ki bizim ülkemizde sosyal devlet dört duvar inşa etmekten ibaret sayılıyor.

Aşağıdaki görsele iyice bakın, surlar ve eski yapılar hepsi siyahımsı bazalt, kentsel dönüşüm ile yeni yapılan evlerin cephesini beyaza boyatmak kimin fikri acaba? Beyaz olur ama Diyarbakır mimarisi ve Suriçi için asla olmaz, bütünlüğü bozuyor.

Bu örnekler Suriçi ile sınırlı mı? Taii ki hayır.

Rize’nin dünyaca ünlü turizm merkezi Ayder yaylası örneği.

Tıpkı daha önce Trabzon Uzungöl’ün sermaye eliyle rant sahasına çevrilmesi gibi bugünlerde de Ayder Yaylası’nın doğa güzelliği “Kentsel” dönüşüm adı altında yok ediliyor. Neden mi? Nedeni çok

açık, daha fazla para daha fazla rant.

Doğal güzellik mi? Kimin umurunda değil mi?

Keşke örnekler sadece 1 veya 2 tane ile kalsa. Maalesef o kadar çok örnek var ki, işin en acı tarafı da biz toplum olarak bir başkasının mağduriyetini, sıkıntısını kendini mağduriyetimiz gibi görüp kitsel bir tepki ortaya koymadığımız sürece de ne bu mağduriyetlerin sonu gelecek ne de bu talan siyasetinin.

Meseleyi sadece mağduriyetler cihetiyle de açıklayamadığımız gayet açık. Bir medeniyetin tarihi dinamiklerini ifade eden mimari yapıların yıkılıp yerine hiçbir alakası olmayan ucube yapılar inşa edilmesi kendi tarihimize hesaplaşmak, adeta tarihimize savaş açmak değilde nedir?

İnsan kendi kendine sormadan edemiyor, gerçekten bütün bunlar farkında olmadan liyakatsiz mimarların bilinçsiz hareketleri olarak mı ortaya çıkıyor, yoksa bilerek ve isteyerek tarihi mimari yok edilmeye mi çalışılıyor? Bunun cevabını sizin takdirinize bırakıyorum.

Kendi adıma mimari estetiği ezip geçen örneğini verdiğimiz ve veremeyeceğimiz bir dizi örneklikten yola çıkarak, bir toplum kadime dayalı mimari estetiği ile olan bağını koparmaya başladıkça zaman içerisinde kendi tarihi ve kültürü ile olan bütün bağlarını kesmeye başlayarak esasında bir toplumun dinamikleri olan medeniyeti ile bir nevi hesaplaşma içerisine giriyor. Bu itibarla bize düşen her anlamı ile bizi yansıtan, bizim kültürümüzü, medeniyetimizi, duruşumuzu yansıtan her nevi mimari yapının ayakta kalması için gayret göstermetir, yoksa yıkmak yok ertmek en kolayıdır.

Mağduriyetlerin değil, adil bir düzenin tesis edildiği, herkesin kendisini maddi-manevi güvende hissettiği sosyal bir düzenin kurulması için gayret ve dua etmeliyiz, zira bize düşen gayret ve mücadele ederek kavli ve fiili dualarımızı sürdürmektir vesalam.

EV VE İNSAN

FATİH SEVGİ

İnsandı bu... Tabiatında giysilerle sarıp sarmalanmak, etrafı sarılı yapılarla dış dünyanın zararlarından kendini korumak onun özünde, mevcudiyet sebebinde resmedilmişti. Mevla'nın renk renk yarattığı doğayı, çevreyi, kendi eksenini görüp anlamlandırabilmek için bir ışık kaynağına ihtiyacı vardı. Isınmak, zorlu kış koşullarında hayatta kalabilmek için sıcak bir çorba, sıcak bir oda, sıcak bir yuva, sıcak bir haneye ihtiyaç duyardı. Annesinin verdiği o sevginin samimiyesine ulaşamazdı muhakkak, etrafı güven duvarlarıyla çevrili olmadan. İnsanoğlunun varoluşu gereği sahip olması gereken yapıların, par-

sellerin, farklı kisvelerle özelmüş, lüksmüş, olmasa da olurmuş gibi gösterilmesi, bugün ev sahiplerinin varlıklı, zengin insanlar olarak nitelendirilmelerine kapı aralıyor. Düzenbazlığın düzen olarak tanımlandığı çağımızda, insanlar neye doğru, neye yanlış diyeceklerini global düzenin sözcülerinden öğrenmeye çalışıyor. Bir kırık ekmeğe muhtaç bırakan insan, parasıyla hukuku istediği yönde işletip kendini aklayabilirken; muhtaç bırakılan, pejmürde kılıklı insansa en tabi olan hakkını müdafa için hiçbir şey yapamıyor, yalnız bırakılıyor. Zengin zenginliğidir fakirin fakirliğinin sebebi, er-Rezzak iken cihandaki

tüm nimetlerin sahibi, böbürlenip duruyoruz 'Benim, benim!' diye...

Ev, insanın defterini, kitabını, eşyalarını, mobilyalarını, tabağını, bardağını sakladığı yer olmasının yanı sıra; sırlarını sakladığı, güven duygusunu diri tuttuğu, yaşanmışlıkları olan, hayata tutunma çabasının kalesi olan, duvarlarını gözyaşlarının ıslattığı, içinde insanın hayatını derinden etkileyecek kararlar aldığı, hastalıkların şifa bulduğu, birlikte yeni fikirlerin üretilip başarının ilk adımlarının atıldığı yerdir. Ev, Enes'in hızla ödevlerini yapıp anne ve babasının koruma kalkarını altında oyununu oynayacağı bir sığınaktır. Ev, yorucu bir iş gününün ardından bir de üzerine 4 saat mesaiye kalan Ali'nin içinde tertemiz düşünü alıp kendine geleceği, yemeğini yiyip ailesinin gözlerinin içine şefkat dolu gözlerle bakarak hasret giderdikten sonra dinlenmeye çekileceği bir yuvadır. Ev, yıllık izin kullanan Hasan'ın içinde kaza namazlarını kılp Allah'a boyun eğeceği, Kur'an-ı Kerim okuyup huzur bulacağı, ailesine Peygamber Efendimiz ve asr-ı saadeti anlatıp evin havasına o mutluluk verici manevi havayı enjekte ettiği, secde yaptığı yerlerde izler bıraktığı, teheccüde kalkıp huzur bulduğu bir mesciddir. Ev, Meryem'in çocuklarını Resul-i Ekrem Efendimiz'in (s.a.v.) ahlakı ile ahlaklandığı, mutfağında sıcak yemeklerini yapıp ailesini doyurduğu, eşyalarını yıkayıp ailesini tertemiz Müslümanlar yaptığı bir arınma, temizlenme, paklanma

yeri; ahlaklanma, rızıklanma, şifa bulma durağıdır.

Evden mahrum kalmak, mahremiyetini koruyamamayı da beraberinde getirir. Evsiz bir insan her akşam nerede yatacağını düşünmeye mecbur vaziyettedir, uyku denen şey ise onun için bir elmas mahiyetindedir. Zihin dünyasını yansıtan bir odası yoktur, hatıralarını her metrekaresine ilmek ilmek işlediği bir odası... İnsan, setr-i avretle önce vücudunu ve mahremini sonra etrafını dört duvarla örerek de mevcudiyetini muhafaza eder. Bunlardan yoksun bir şekilde evsiz olmak, temel yaşam gereksinimlerini karşılayabilmenin hiçbir garantisinin olmamasıdır. Yaşanılan o hatıralar evin atmosferine yapışıp kalmaz da sokakların, caddelerin, bulvarların, kavşakların aralarından akar gider rüzgar gibi, her biri farklı tarafa koşuşturan insanlar gibi, her

birinin ayrı ayrı acelesi olan arabalar gibi... Evden mahrum kalmak bir yana, empati ve dayanışma yoksunu halka gözkyüzünden bir drone gibi bakıldığında, o acı manzara bir kez daha tekerrür ediyor gözler önünde: Evcil hayvan dükkanlarından edinilmiş hayvanların varlıklı-sosyetik sahipleri, Rabbin verdiği rızıkı pahalı mama ve kum alışverişine yatırırken, o evcil hayvanlarını gezdirdikleri caddelerdeki evsiz insanlara göz yumuyorlar, onların mevcudiyetleri bir lahza olsun nazar-ı dikkatlerini celp etmiyor. Hasılı, evden mahrum bir şekilde yaşamak zorunda kalmak, bir yaşam inşa etme şansından yoksun kalmaktır.

Savaşın çağ dışılaşmaya yüz tuttuğu, ya da en azından insanların savaşa o gözle baktığı çağımızda, ne tezattır ki, yaşamımızın her alanında savaş örnekleriyle karşı-

laşıyoruz. Bugün insanların kendi evleri ve yaşam alanları üzerinde dahi söz sahibi olamaması buna verilecek en tabi örneklerden bir tanesidir. Dünya üzerinde gelmiş her vatandaşın minimal düzeyde de olsa bir ev sahibi olması gerekliliği günümüz insanı tarafından tuhaf bulunmaya başlandı. Ancak aynı insanlar, insanlarımız, daha yeni yeni hayatlarımıza girmeye başlayan ekranlı teknolojinin içinde olmadığı bir ev hayal edemiyorlar. Birisi, rezidansın 7. katında elindeki tabletinden Porsche'ünü bir üst modeliyle değiştirebilmek için fırsat kollarken diğeri, sokaklarda üzerinde bedenini rüzgarın üşüttüğü yırtık eşofmanıyla boğazından sıcak bir yemek geçmemesinin mahzunluğunda kayboluyor. Eve savaş çağ dışı ama biz birbirimizi yiyelim, evinde çorba kaynayanımız kaynamayanımıza bir tas ile ikramda bulunmasın, para isteyecekler diye eşten, dosttan, tanıdiktan kaçarcasına uzaklaşalım, son nefesimizle birlikte malın-mülkün sıfırla çarpıldığı bir dünyaya sadece salih amellerimizle elveda edeceğimizi bildiğimiz halde kiracımıza zulmedip, ona hayatı zehrelelim. Sahi, insandık değil mi biz? Evet evet, insanız; kesemize dokunmayanlara...

İnsanlığımızı hatırlama, birbirimizi hatırlama, bireysellik canavarından kurtulma yolunda sizlere Peygamber Efendimiz'in şu hadis-i şerifiyle veda ediyorum: "Bir mümin, aç bir mümini doyurursa, Allah da o kimseyi cennet meyveleriyle doyuracaktır. Yine bir mümin, susuz kalan bir mümine bir şeyler içirip susuzluğunu giderirse, Allah kıyamette ona (misk ile mühürlenmiş lezzetli bir içecek olan) 'Rahik-ı Mah-tûm'dan içirecektir. Yine bir mümin, elbiseye ihtiyacı olan bir mümini giydirirse, Allah da ona cennetin yemyeşil elbiselerinden giydirecektir." (Tirmizi, Kıyâme, 18)

MESELE BASİT

MEHVEŞ SULTAN KAYA

İnsanoğlu bir girdaba takılmış giderken, her şeyin kendiliğinden olduğu varsayımına farkında olmadan kapılmışken, zihinler derin bir uykudayken, dünyada ve ülkemizde aslında çıbanın ucu hepimize bir noktadan batarken, bu umarsızlık pek can sıkıcı. Evet değil mi ki uyanık olurdu Müslüman, uyanık olmalıydı hilkatı gereği.

Her devir bir karanlık çöktü Müslüman'ın üzerine. Bu bazen dinlerinde, bazen ibadetlerinde, bazen de toprakları üzerinde dolaştı durdu. Ne zaman ki bir azınlık çıktı, sadece O'nun rızasını önüne alarak,

dinlerine, ahlaklarına, topraklarına, canlarına karşı savaş açanlara ayette de müjdelenene inanarak, azınlıklar olarak galip geldiler. Çünkü mesele sayılar değil, ortada bir inanç ve çabanın var olmasıydı.

Bizlerin yaşadığı devire ve coğrafyamızın haline bakıldığında kimse dinimiz veyahut ibadetlerimizle ilgilenmiyor, camilerimize karışmıyor, tesettürü yok sayıyorlar. Fakat acı bir gerçek var ki, Müslümanlar olarak hızla dünyada söz sahibi olmaktan men edilmiş bir konuma getirilmekteyiz. İslam dini yalnızca ibadetlerimizi yerine ge-

tirmek, namazları beş vakit cami-de eda etmek, tesettürü özgür bir biçimde takabilmek değil; ekonomisiyle, siyasetiyle, adaletiyle tüm gücü elinde barındırmak, nerede bir zulüm varsa ona dur demek, tüm bunları bir yanılla değil, bir bütün olarak yaşama gayretinde bulunmaktır.

Bugün Müslüman insan sindirilmiş, yalnızca namaz kılan, hacca giden, etliye sütlüye karışmayan, yöneten değil yönetilen, söz sahibi olamayan bir profil olarak zihinlerde yer edinmiş durumda. Aslına bakıldığında birçok Müslüman

ülkenin yönetiminde Müslüman yöneticiler bulunmakta. Fakat asıl mesele, İslam dinini bir yanıyla değil, bütünüyle yama ve yaşatma gayreti içerisinde olup Müslümanlar üzerinde menfur planları olan yapılar ile işbirliği içerisinde olmamakta.

Müslümanların yıllardır, gerek medya gerek farklı yollarla düzenlenen türlü algı yönetimlerine yenik düşüp bu yöneticilere salâhiyeti vermesi sebebi ile defaatle bu âkıbete ulaşılmış ve Müslüman toplumlarda derin, onarılması zor yaralar açılmıştır. Bu yaraların günümüzde aralıksız kanayan bir noktası da Müslüman ülkelerin ve ne yazık ki başta bizim de ülkemizin rant ile, faiz ile sömürülen, her geçen gün fakirleşen, borçlanan, iş bulmakta problemler yaşayan ve beraberinde daha fazla kredinin, faizin, yolsuzluğun, ahlaksızlığın had safhaya geldiği bir toplum haline gelmemizdir.

Haddizatında meseleye daha realist ve geniş bir çerçeveden bakmanın üzerimizde bir yükümlülük olduğu kanaatiyle, merhum

Necmettin Erbakan'ın ülkemizi ve tüm İslam alemini defaatle uyar-
dığı Haim Nahum Doktrini'nin yürürlüğe koyulması, Müslümanların bu durumu kulak ardı etmesi ve iş birlikçi yöneticilerin destekleri sonucunda bugün bu noktaya geldiğimizi söylemekle de yanlış bir izahat yapmış olmayız diye düşünüyorum.

Siyonizm'in dünyaya hâkimiyet kurmak için önce Türkiye'yi ortadan kaldırma niyeti ile izini sürdüğü Haim Nahum Doktrini'ni 7 he-
def üzerinden kısaca tanıyabiliriz:

- 1- Türkiye'yi dininden uzaklaştıracaksınız.
- 2- Borca esir edeceksiniz.
- 3- İnsanları aç bırakacaksınız.
- 4- İşsiz bırakacaksınız.
- 5- Irk, tarikat, mezhep, siyasi görüş ayrılıkları oluşturup tahrik edecek ve Türkiye'yi böleceksiniz.
- 6- Böldüğünüz parçaları birbiriyle çarpıştıracaksınız.
- 7- Parçalanmış, yumuşatılmış lok-

maları Siyonizm'in emrine vereceksiniz.

Bu maddeleri incelediğimizde doktrinin birçoğunun ne yazık ki yürürlüğe koyulduğu hakikati ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu mesele, buz dağının yalnızca görünen yüzü. Daha detaylı ve doğru bir tetkik ile kişi, coğrafyamızdaki mevcut problemleri dar bir çerçevede yorumlamayacak, günübirlik ve yapay siyasi gündemlere takılmayacak, işbirlikçi insanların yönetici konumuna gelmeleri ve balını omuzlanmayacak, bugün ülkemizde yolsuzluğun, rantiyenin, adaletsizliğin, ahlaksızlığın neden had safhada olduğunu daha iyi kavrayıp içselleştirebileceklerdir. Bu mevzuatlar hakkında ülkemizin ve tüm İslam aleminin ufkunu aydınlatan Necmettin Erbakan'ın da çözüm yollarını benimseyip, bu noktada uyanan ve mücadele eden Müslümanlar zümresine dahil olabilecek, hesap gününde alın aklı ile "Ben uyuyanlardan değil, mücadele edenlerdendir Rabbim!" diyebileceklerdir Allâh'ın izni ile.

FITRAT VE RUHUN ÇATIŞMA BÖLGESİ: KONFOR

MUSAB ALTUNKAYNAK

Yaradılıştaki bulunan bu iki kavram (fitrat ve ruh), birbirine düşman olarak yaratılmamıştır elbette. Hatta ilk tanışmaları, tamamen masum ve temizdir. Zira ikisi de ilahi kaynaktan beslenirler. Ruh üflenir, fitrat hazırlanır, beden oluşun insanın bünyesinde yerlerini alırlar. Komün yaşamın ilerleyiş şekli, gelişmekte olan yenilikler, dayatılan yaşam tarzları, devletleşmenin getirdiği beşeri kanunlar derken fitrat ve ruh hem birbirinden hem de insanın yaradılışından gittikçe uzaklaşmaktadır. Manevi duyguların atası sayılabilecek bu iki kavramın birbirinden uzaklaşması, insanın da merhamet, vicdan, yakınlık gibi duygulardan kat kat fazla oranda uzaklaşmasına sebep olmaktadır. Uzaklaşan manevi duyguların yeri de boş kalmıyor maalesef. Habis düşünceler/düşünceliler tarafından boş kalan yerler hasetle, kinle, düşmanlıkla, bencilikle doldurulmaktadır. Yani bir nevi doğal duygular yıkılmış, yerine insanı sadece bireysel bazlı ve anlık olarak iyi(!) hissettirecek, çevresine olan duyarlılığı azalmış, egoizm saplantılarıyla minnetsiz(!) bir kişiliğe sahip yeni bir birey meydana gelmektedir. Ancak tüm bu hisler, bir süre sonra insanı ıssızlaştırır, yalnızlaştırır ve bir süre sonra da toplumuna yabancılaştırır.

Doğal yaradılış, toplumları da aslında fitrata göre şekillendirir.

Barınmak için ev, beslenmek için tarım ve hayvancılık, ısınmak için ateş ve ateşin yanmasını sağlayacak gereklilikler, tüm bunları gerçekleştirmek için yardımcı aletler için yer altı kaynakları, hülasa yaşamın idamesi için gereken tüm etmenler, dünyaya ilk gelişimizden itibaren mevcuttu/mevcuttur. Bunun yanında, dünyada mevcut bulunan tüm bu kaynak ve hammaddelelerin uygun zeminde oluşmasını sağlayacak olan mevsimler ve dengeli bir galaksi düzeni de önceden düşünümlere yaratılmış, bir nevi bizlerin hizmetine sunulmuştur. Lakin ilk yaradılıştaki da, bozulan veya bozulmasına irade gösterilmeyen, doğal fitrattan ego veya çekeme mezlik yüzünden sapan nefisler vardı. Temiz ruh, bozulan fitrata bir süre sonra eski zamanlarda da isyan etmiş, onu kendi kaderine bırakmış ve nihayet bozuk fitrat, bulunduğu bedeni manen yok etmeye kadar götürmüştür. Bu helakatin temelinde ise ruha, fitrata ve nihayet bedene kaldıramayacağı iyeliği vermek yatmaktadır.

İmtihan çok yönlüdür ve asla sadece maneviyatın içinde olmamıştır. Bizzat aktif yaşamın içinde, aynı anda tüm bireylere an be an uğramakta, nefsin sınırlarını zorlamaktadır. Bu haşa ilahi bir ceza değil, bilakis sünnetullahın gereğidir. Yaşamı kısmen bir kesime ayrıcalıklı kılmanın bedelidir çoğu zaman. Her alanda meydana ge-

len başıbozukluk, düzensizlik, haksızlık ve daha bir çok olumsuz durum, bireylerin veya canlı tüm mahlukatın kendini ön planda tutmaya çalışmasının sonucudur. Amaç, bazen masum olsa da, ihtiyaçtan fazlaca elde edilen haklar, doğal yaşamın dengesine direkt etki edebilmektedir. Artan nüfus yoğunluğu ve insanlığın yerleşik hayata geçmesiyle beraber kabileleşme, şehirleşme ve zamanla devletleşmeler oluşmuş, ilahi ve doğal denge kanunlarının yanı sıra hiyerarşik ve resmi resmi kanunlar da oluşmuştur. Devletleşme ile beraber bazen güvenlik gereği veya zaruriyet sebebiyle sınırlar oluşmuş, farklı bölgelerde farklı kesimlere farklı kanunlar çizilmiş ve düzenin korunması adına bu kanunlar insanlara dayatılmıştır. Bu dayatmalar devletleşme geleneğini oluşturduğu için, milyarlarca yıl sonrasında günümüz yaşantısı da bu dayatma ve sınırlamalardan etkilenmektedir. Yerel veya genel tüm yönetimlerin idare tarzında meydana gelen en ufak çarpıklık, toplumun en etkisiz bireylerini bile bariz bir şekilde etkilemektedir. Sadece tek bir çarpıklık, toplum arasında bir çok ayrışmaya sebep olabilirken, bunların en etkili ve önemli olanı sınıfsal farklılıktır. Ortalamanın az üstünde maddi veya kemiyet olarak daha fazla güce sahip olan kesimin mevcut statüsünden dolayı -belki de içgüdüsel olarak- kendini diğer

kesimlerden üstün görmesi, beynelmilel sınırların içinde toplumsal sınırların oluşmasını da beraber getirir. Bu sınırlar o kadar etkili olur ki, bir süre sonra aktif yaştığı da aşağı görülen sınıftan farklı bir lokasyonda/yerleşim yerinde gerçekleşmesine neden olur. Bu durum, en temel ihtiyaçlardan biri olan barınmadan başlayarak kendini gözle görülür şekilde belli etmektedir. Binlerce yıl öncesine kadar öğrenilebilen tarihi veriler de bu veriyi destekler niteliktedir. Günümüz toplumlarında sade ve müstakil yapılar, artan nüfus yoğunluğu, sanayileşme, dengesiz

göç ve şehirleşmelerde meydana gelen plansız büyümelerden dolayı yerini büyük ölçüde toplu yapılara bırakmaktadır. Öyle ki bu durum, bunca plansız büyümeleri hegemonyası altında tutan güçler tarafından medeniyet olarak lanse edilmekte, onları ayakta tutan maddi statüsü toplumun geneline göre daha yüksek olan kesimi bu medeniyetin öncüsü gibi göstererek önü alınamaz bu çarpıklığın sürmesine sebep olmaktadır.

Toplu yapılaşmalar, "apartman blokları" veya birkaç bloğun bir araya gelmesiyle "site" olarak

adlandırılmaktadır. Bu tür yapılaşma, yeni olmamakla beraber günümüzdeki toplu yapılaşmaların oluşum sebeplerinin, mevcut yapıların getiri ve zararlarının eski tarihtekilerle bir çok benzerlikler taşımaktadır.

Toplu Yapılaşmalar Hakkında Tarihsel Bilgi

Apartman olarak adlandırılmamış olsa da birden fazla ailenin birlikte yaşadığı konut tipinin geçmişi-nin Antik Roma dönemine kadar uzandığı, Orta Çağ'da kent boyutlarının küçülmesi ile bu konut tipinin ortadan kalktığı düşünülmektedir. Sonraları İskoçya'nın kuzeyinde, Endüstri Devrimi'nden önce hızla gelişen büyük kentlerde, birçok aileyi barındıran büyük konut yapıları görülmüştür. Bugünkü anlamı ile apartman tipi yapıların Avrupa ülkelerinde 19. yüzyılda endüstrileşmeyle birlikte ortaya çıktığı görülmektedir. Avrupa'da ilk apartmanın Paris'te, 18. yüzyıldan başlayarak artan kentsel büyüme sonucunda görüldüğü ve burjuvazinin yapı tipi olduğu iddia edilmiştir. Ayrıca birinci ya da en üst katta ev sahibinin oturduğu dairenin olması gibi bir sosyal tabakalaşma da söz konusudur. Viyana, Berlin, Roma, Madrid, Moskova gibi kentler apartmanlaşmaya kendi katkılarını yapmışlardır. İstanbul'daki ilk apartman örnekleri, 19. yüzyılın ikinci yarısında, Beyoğlu'nun Pera ve Galata bölgelerinde yapılmıştır. İstanbul'da "apartman" adı ilk olarak II. Abdülhamit döneminde Şehzadebaşı'nda Serasker Rıza Paşa'nın konağı Letafet Apartmanı için kullanılmıştır. Apartman türü konutlar Orta Avrupa'dan sonra Amerika'da ilk kez 1869'da New York'ta görülmüştür. Çalışan sınıfın konut gereksinmesini karşılamak üzere dar cepheli, yan yana dizilmiş odalardan oluşan bir

plan şeması göstermekte, aynı zamanda tek-katlı konutun tüm elemanlarını da barındırmaktadır. Bir oda ve banyodan oluşan tiplerin yanı sıra, 54 odaya 16 banyo olan ya da daha üst gelir grubundakiler için yapılmış Amerika'ya özgü tiplerine de rastlanmaktadır.

Tarihi süreçteki detaylar için salt bu alanda yapılan çalışmalar incelendiğinde çok daha çarpıcı ve reel örneklerle karşılaşabilmektedir. (Ör. Çalışma Mimar Ergün KILIÇ, Haliç Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Mimarlık Bölümü, Tez No: 246388, Tez Adı: XIX.yüzyıl sonu batılılaşma hareketlerinin Pera/Beyoğlu'nda apartmanlaşma sürecine etkileri ve mimari yansımalar) Tarihsel bilgilendirmelerin olması bir sorun değil, bilakis bizlere ders alacak nitelikleri sunacak kaynaklardır. Burada bizlerin sorun olarak bellemesi gereken kısım, bireylerde yani bizlerde bıraktığı ağır ve maalesef büyük bir kısmımızdaki kalıcı, onulmaz hasarlardır. Farklı kültürlerle yetişmiş bir çok ailenin, kapitalist yaşam tarzının dayatılması veya benimsetilmesi sebebiyle, gerek ekonomik gerekçeler gerek zorunlu göçler yüzünden bir arada yaşamak zorunda bırakılması, bu durumun metropol düzeyindeki şehirler dışında kırsal bölgelerde bile tezahür ederek demografik yapıyı bozması, tüm bunların sonucunda da yaşam tarzlarının çok sert bir pik ile değişmesi, bireysel ve toplumsal olarak ruhi çatışma veya çöküntülere sebebiyet vermektedir. Müstakil ve samimi yaşantıların çoğu zaman bir anda molozlar altında kalması, inşaat sahası ile beraber o sıcak geçmişi de bir toz bulutuna gark etmektedir. Özellikle günümüz toplumlarında, yaşça müstakil yaşantılı zamanları hatırlayanlarımızın o günleri

sürekli özlemle yad ettiğine denk gelmekteyiz. Çünkü o hatıralar mahremiyet, samimiyet, saygı hatta mahremiyet içerisinde de sonsuz bir özgürlük barındırmaktadır. Ancak bu mahremiyet hiçbir zaman civarın dertleriyle dertlenmeye engel olmamış, egoist bir statünün oluşmasına sebebiyet vermemiş, aksine bilinçli, daha kalifiye, daha duyarlı nesillerin yetişmesine ev sahipliği yapmıştır. Bu, o günlerin tamamen sorsuz olduğu anlamına elbette gelmemektedir. Ancak günümüze kıyasla insani ve geleneksel değerlerin çok daha özgür ve samimi yaşandığı, o günleri yaşayan kesim tarafından her koşulda dile getirilmektedir. Bunların yanı sıra toplu yapılarıdaki yaşama geçiş sağlayan bireyler, yeni yaşam alanında bina cephesinden bulunduğu kat yüksekliğine, duvar kalınlıklarından binaların sahip olduğu konumsal statüye, binalarda bulunan farklı yaşam alanı imkanlarından bina içinde kullanılan malzeme kalitesine kadar bir çok etmene göre tabiri caizse kendine değer biçmekte ve artık kendini o yeni konumunda görmeye başlamaktadır. Artık bambaşka bireylere/ailelere/kesime dönüş başlamıştır. Bundan sonra yeni çevre arayışları başlayacak, bulunduğu yeni çevreye alışma süreçleri yaşanacak, uyum sağlanamaması durumunda sahip olduğu eski ortama eskiden olduğu sıklıkta ulaşamayacak ve gitgide yalnızlaşacak veya öyle hissedecektir. Bunlar yaşanırken yeni yapıdaki yaşamına alışma sürecinde yeni kurallarla karşılaşacak, varlığını kabul ettirmek veya istediği tarzda yaşamaya erişmek için yeni komşuları ile çatışmalar yaşayacak, rutin işlerini bile yeni yapıdaki yaşama göre dizayn etmek zorunda kalacaktır. Yani dışarıdan evine girilmeden yaşam

döngüsüne müdahale edilecektir.

Bahsettiğim bu zorlukların hepsi, bizatihi tarafımda hatta ailece yaşanmış durumlardır. En sert geçiş ailenin en büyükleriyle beraber yaşamak, özellikle o büyüklerimizin tüm bu durumların sebebiyet verdiği buhranları yaşadığına bizzat şahit oldum. Hatta büyüklerimizin en büyük endişesi, bir gün hak vaki olur da bu binada emaneti Rabb'imize teslim edersek, bundan hiçbir komşunun haberin bile olmayacağı hususunda idi. Ölürken bile hatırlanamamaktan, farkedilememekten daha acı kaç durum olur ki ruhumuz için? Konfor dolu hangi yaşam ölümü kolaylaştırıyor ki? Konfor seviyesi lüks yapılarda ölen, hatta kokuşan ruhlarımızı kim fark edebiliyor ki? Burun sinirlerimizden daha da hassaslaşan ve uyuşan bu ruhsuzluktan daha elim ne olabilir ki?

Ne güzel demişti rahmetli İran'lı sosyolog Ali Şeriatî: "Konfor ruhun bataklığıdır." diye.

Ne güzel demişti yukarıdaki zorlukları bizzat yaşayan rahmetli okuma yazma bilmeyen babaannem: "Oğlum, bu apartmanlar hiç rahat değil. Ezan sesini duyup rahatlamak bile zor burda" diye.

Görüldüğü gibi dert manevi olunca, endişe de aynı maneviyatta oluyor. Dünyevi statünün hükmünün geçmediği ender yerlerden biri, temiz bir fitrat ve ruhtur. Bu satırlar, dertlerinden yakınılan bir apartman dairesinde oluşturuldu. Belki de böyle bir yerde oturup bunlardan yakınabilmek de bir nimettir. Belki de bizler kendi neslimizi yetiştirirken, onlara bu maneviyatı bu şekilde nakşedeceğiz. Belki de değil, inşallah...

Selam ile,

RANTSAL DÖNÜŞÜM

SENA KIVANÇ

Dört bir yanımızı saran inşaat salgını ile çepeçevre kuşatıldık. Ülkenin her bir köşesine site dikme sevdası bitmek bilmiyor. Yeşil alan gören ağzının suyu aka aka projesini alıp geliyor. 'Yeşil Dönüşüm' sloganıyla asıyor afişlerini bir güzel; yeşili söküyor, döktüğü betondan yeşil çıkarmaya çalışıyor. Tozkoparan'da gözü bir türlü doymak bilmeyen müteahhitlerin iştahını bir hayli kabartmış olacak ki bir emekli maaşı ile hayatlarını idame ettirmeye çalışan insanları mağdur etmekten bir an olsun çekinmediler.

Binalarının bahçesinde çeşit çeşit meyve ağaçları bulunan, şeftaliye, incire, eriğe, kiraza, duta doyduğunuz, gelenlerin 'İstanbul'un merkezinde böyle yeşil yer kalmış mı?' diyerek hayret ettiği bir beldedir Tozkoparan. Hal böyle olunca bu bereketli arazi rant sahiplerinin de ilgi odağı oldu. Bu güzel beldeyi, on yıllardır burada yaşayan asıl sahiplerine yakıştıramadılar.

Geçtiğimiz Ekim ayında, yaklaşık üç yıldır gerek hukuki gerekse vicdani mücadelelerini sonuna kadar sürdüren Tozkoparan halkı 'kentsel dönüşüm' bahanesiyle evlerinden zorla çıkartıldı.

Peki ne oldu? Bu aşamaya nasıl gelindi? Evler zaten hasarlı ve deprem riski taşıyan evler değil miydi? Halk ne istiyordu?

İstanbul ilinin Güngören ilçesinde bulunan, Tozkoparan ve Mehmet Nesih Özmen Mahalleleri 2006'da kentsel dönüşüm alanı, 2013'te de riskli alan ilan edildi. Mahalleli bu dönüşüm sıcak bakıyor ve yenilenme istiyordu. Fakat 'riskli' olarak, gösterilen alanın 'kentsel dönüşüm' projesinde yer almadığını öğrenen halk projeye duyduğu inanca ilk darbesini aldı. Sağlam olmayan birinci derece riskli binalar 'Bakın yıkmamız, dönüştürmemiz gerekiyor' diye lanse edilerek birinci derece risk taşımayan, fakat projeleri için çok daha fazla kazanç sağlayacak konumdaki binalar yıkıldı. Birinci derece deprem riski taşıyan, yıkıldı yıkılacak durumdaki binalar için hala bir müdahalede bulunulmuyor.

Halkı bilgilendirmek için kurulan TOBİM'e (Tozkoparan Bilgilendirme Ofisi) giden fakat doğru düzgün bilgi alamayan onlarca kişinin endişesine ve üzüntüsüne şahidim. Sürecin başından sonuna kadar ev sahiplerinin istekleri dikkate alınmadı. Üstüne üstlük TOBİM'deki yet-

kililer 'Verilene razı olun, anlaşmayı imza atmazsanız sizi çıkardıklarında eviniz üzerinde hiçbir hak talebiniz olamaz' şeklinde telkinlerde bulunarak, tehdit ve korkutma yöntemiyle imza almaya çalıştı. Halk, gece kapılarına asılan 'Belirlenen tarihlerde çıkmazsanız, elektrik, su, doğalgaz kesintilerine başlanacaktır' yazılarıyla, resmi her türlü usul ve esastan uzak bir şekilde, tehdit ve korkutma ile evlerinden edilmek istendi. Hal böyle olunca halk, 'kentsel dönüşüm' konusunda bilinçlendi, haklarını savunmaya ve bu minvalde birlik olup mücadele etmeye başladı.

Yaklaşık sekiz yıldır yaşadığım ve şahit olduğum Tozkoparan, her tür ırk, mezhep, inanç, parti ve gruptan insanın dayanışma içerisinde bir arada yaşadığı, birbirleriyle uzun ve derin komşuluk, dostluk ilişkileri kurabilmiş bir mahalle. Hani 'ah eskiden...' dedikleri, o samimi saf ilişkileri günümüze kadar taşıyabilmiş sayılı mahallelerden.

'Rantsal Dönüşüm'

Konum itibarıyla da İstanbul'un merkezi sayılabilecek, her tür ulaşım aracı ile kolaylıkla ulaşılabilir mevkide bulunan bu güzel beldeyi 'kentsel dönüşüm'

adı verdikleri yerinden etme projesiyle zengin kodamanlara hak gördüler. Halk ise bu dönüşüme 'rantsal dönüşüm' dedi.

Üstelik bu tablo İstanbul özelinde bakıldığında ilk örnek de değil. Bir diğer örneğini 'Sulukule'deki dönüşümde görüyoruz. On yıllardır Sulukule bölgesinde yaşayan, o bölgede kendilerine has bir kültür oluşturmuş, konu komşu, aile olmuş halk, aynı Tozkoparan örneğinde olduğu gibi yerlerinden edildi. Elllerinden 15 kuruşa alınan evler 950 kuruşa geri satılmaya çalışıldı. 'Zaten benim evim bir de üzerine nasıl para vereyim, durumum yok' diyenlere ise tabiri caizse 'Kapı orada!' denildi ve bu halk, yaşam alanlarından adeta sürüldü. Şimdi ise belli bir ekonomik düzeye erişmiş insanların kiralayıp yaşayabilecekleri 'korunaklı' bir alana dö-

nüştürülmüş durumda.

'Kentsel dönüşüm' kandırmacasının bu şekilde örnekleri çoğalarak devam edeceğe benziyordu ki Tozkoparan halkı gerçekten takdire şayan bir mücadele ortaya koyarak bu durumu kamuoyuna taşıdı. Tozkoparan'da, rantı karşı gösterilen bu halk direnişi, herkese örnek oldu.

Tozkoparan, 21 Nisan 2020'de Resmi Gazete'de yayımlanan Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'yle afet bölgesi ilan edildi. Yıkım çalışmalarına başlanacağı gerekçesiyle mahalleliye 'Evlerinizi terk edin' tebligatı geldi. Konu yargıya taşındı. Halk, bilirkişi raporu alabilmek için bir araya gelerek elde avuçta ne varsa birleştirdi. Kimi lezzetli yemekleri, kimi el emeği örgüleri, kimi ikinci el kıyafetleri ile, vazosu, kitabı, örtüsü... Kimin

neyi varsa toplandı ve bir kermes düzenlendi. Barış Parkı günlerce şenlik alanı gibi dolu doluydu. Birlik ve beraberlik ile kermes de bereketlendi, istedikleri rakama ulaşarak bilirkişi raporunu da aldılar. İstanbul 10. İdare Mahkemesi tahliye ve yıkım işlemlerine yönelik yürütmeyi durdurma kararı verdi. Halk bu karar ile direnişin gücünü bir kez daha göstermiş oldu.

Ancak Haziran 2020 başında yürütmeyi durdurma kararı kaldırıldı. Ardından 23 Haziran'da Mehmet Nesih Özmen ve Tozkoparan Mahallesi'nde elektrik, su ve doğal gazlar kesildi. Halka günlerce elektrik, su, doğal gaz verilmedi. Her türlü zulme, yıldırma politikalarına karşı direnişine devam eden Tozkoparan halkı mahallelerindeki Barış Parkı'nda toplanıyordu.

İçlerinde yürümekte zorlanan yaşlıların, fiziksel engellilerin ve elektrikli cihazlara bağlı yaşayanların da bulunduğu mahalle halkı, 'Gelin, imza verin, şartlarımızı kabul edin, sizi taşıyalım' tekliflerini kabul etmeyerek ve hiçbir engel tanımayarak direndiler. Artık zorbalık öyle bir boyuta vardı ki yapılan müdahalelerde biber gazları mı püskürtülmedi, halkın üzerine plastik mermiler mi sıkılmadı, 'Evimi yıkamazsınız!' diyenler gözüaltına mı alınmadı...

Lütuf Değil Hak!

Peki ne istiyordu bu halk? Mahalle sakinlerinin talepleri kısaca şunlardı:

- Tozkoparan'ın sosyal yaşam alanlarına (bahçe, park, spor, sağlık, kültür vb.) dokunmayan, yok etmeyen projelerin oluşturulması,
- Tozkoparan halkının komşuluk ilişkilerinin yok edilmemesi,
- Uzun yıllar Tozkoparan'da oturan kiracıların ve esnafın

kazanılmış haklarının yok sayılmaması,

- İnsanların kentsel dönüşüm projelerindeki bilgisizliklerinden rant için faydalanılmaması,
- 45-50 yıldır yaşam biçimi oluşturmuş insanların, yığma binalara sıkıştırılmaması,
- Tozkoparan halkının bütün barınma ve sosyal haklarının gözetilmesi,
- Tozkoparan'ın yeşilinin, ağacının, çiçeğinin, böceğinin, kentsel dönüşüme kurban edilmemesi,
- Nedeni ne olursa olsun (yeni ve daha büyük ev veriyoruz gibi söylemlerle) halktan para istenmemesi,

Bu isteklerin hangisi, biber gazı yemeyi, TOMA'larla mahallelerinin işgal edilmesini, üzerlerine plastik mermi sıkılmasını haklı kılabilir? Bu isteklerin hiçbirisi bir lütuf değil, bilakis bu insanların hakkıdır.

Zalimler Farklı Zulüm Aynı

Yapılan tüm bu müdahaleler ve uygulamalar, işgalci İsrail'in Filistinlileri yurtlarından etmek için uyguladığı yöntem ve muamelelerden farksız.

Geçtiğimiz Ekim ayında, zorla evleri yıkılanlara destek için beklerken insanlarda gördüğüm üzüntü, endişe ve korkuyu tarif etmek mümkün değil. Kapıları zorlanarak evlerine girmeye çalışılanların korkuları, evlerinden çıkmakta direnenlerin henüz evlerindeyken kepçe darbeleriyle korkutulmaya çalışılmaları, en azından tencerelerini kurtarmaya çalışan ablanın koşturmalrı, komşularından ayrılmak zorunda kalmalarının üzüntüleri ve 50 yıllık anılarının yok oluşunu izlerken gözleri dolu bakan amcanın hüznü, telaşla kiralık ev arayan, kimi arasa 8.000, 10.000, 12.000 rakamlarını duyan kadınların endişesi... Bu insanlara yaşatılan zulüm değil de nedir? Daha fazla rant için yakılan bunca canın hesabı çok çetin olacak.

Tozkoparan halkı her halükarda kazandı. Göstermiş oldukları dayanışma, kardeşlik, kazandıkları davalar herkese örnek oldu, olmaya da devam edecek. Direniş kentsel dönüşüme karşı yapılan bir direniş değildi. Halk haklarının teslimini talep ediyordu sadece, maalesef rantsal dönüşüm sevdalıları bu sınavı da kaybetti. Tozkoparan halkı ise mücadelesi ile unutulmayacak, her zalime hatırlatılacak bir zafer kazandı.

KENTSEL DÖNÜŞÜM VE RİSK ANALİZİ

YAHYA ÖZBEK

"İnsan şehri inşâ ederken aslında taşın toprağın arasında kendisini inşâ eder. Gönülde her ne var ise şehir olarak görünür. Gönlü taş olanın şehri taş, gönlü aşk ile dolu olanın şehri gülistan olur" der Hacı Bayram Veli. İnanılan değerler ile bağ koparıldığı vakit, şehirler de değer kaybeder, hissizleşip mekanik bir hâl alır. Dostluklar ve akrabalıklar bu yozlaşmaya kurban edilir. Yükselen betonlar arasında küçülen, toprağını bilmeyen ve bitki örtüsünü tanımayan insan ruhu gün geçtikçe fitratından uzaklaşır.

Günümüz modern dünyasında sıklıkla gündeme gelen "Kentsel Dönüşüm" programlarını da bu minvalde okumamız gerekiyor. Kentsel dönüşüm amacıyla boşaltılan ve yıkıma tabi tutulan binalar deprem açısından ne kadar risklidir? Samimi olarak risk analizi yapıldığı ve sonuçlar olumsuz olduğu için mi insanlardan tüm geçmişlerini, komşuluklarını bir kenara bırakıp evlerini boşaltmalarını isteniyor? Deprem açısından zemin ve binalar gerçekten riskli ise insanlar neden evlerini boşaltmak istemiyor/neden polis baskını ile binalar boşaltılıyor/neden koçbaşı ile kapılar kırılıyor/neden bu direnç? Ciddi bir risk var ise ortada, insanlar neden planlanan bu dönüşümlere itiraz yükseltiyor?

Yakın zamanda kentsel dönüşüm adı altında yıkım operasyonu yapılan bölgeleri; İstanbul

Güngören/Tozkoparan ve Beykoz/Tokatköy mahallerini incelediğimizde her iki mahallenin de İstanbul'un çok eski mahalleleri olduğunu görebiliyoruz. Yıkımlara direnen halkın geniş aileleri ile birlikte uzun süredir bölgede yaşadıkları ve sosyal yapılarının çökertilmemesi gerektiğine dair ortak bir söylem içerisinde olduklarını görüyoruz. Bölgedeki akrabalık/dostluk/komşuluk ilişkilerinin yok olacağına dair haklı endişeleri var. Diyelim ki oturdukları bölge gerçekten deprem açısından riskli; eşyaları toparlasınlar, evleri boşaltsınlar fakat ne kadar süre içinde/hangi lokasyonda ev sahibi olabilecekler? Bulunacakları bölge yine İstanbul'da bulunacağına göre deprem riski yine olmayacak mı? Bu soruların somut cevapları maalesef ki yok. Uzun yıllardır, 5-6 kuşak boyunca aynı bölgede sosyal hayatlarını kuran ailelere yıkım gerekçelerini ve akabinde çözüm planını yetkili mercilerin insani/hukuki çerçevede açıklaması gerekmez mi?

Güngören'de tüm mahallere deprem risk analizi yapılıyor. 11 mahallede zemin açısından deprem riski tespit ediliyor. Tozkoparan ise bu bölgelerin arasında 9. sırada. Daha riskli olan 8 mahalle için bir dönüşüm henüz mevzu dahi edilmezken neden 9. sırada riskli olan Tozkoparan'a yoğunlaşıldı? Temeli sağlam olmayan binalara özelde müdahale etme/sağlamlaştırma imkânı var iken bir

mahallenin cebren boşaltılması, cevabı belirsiz sorulara rağmen adil olabilir mi? Gerçekten bu aceleciliğin sebebi deprem riski ise kentsel dönüşüm yerine "Yerinde Dönüşüm" gündeme taşınamaz mıydı? Yaşanan mağduriyetlere, gerginliğe rağmen bir adım dahi geri adım atılmadan, makul açıklamalar yapılmadan polis zoruyla gerçekleşen yıkımlar bugün halk tarafından kentsel dönüşüm yerine "Rantsal Dönüşüm" olarak nitelendirilmektedir.

Deprem riski sıralamasında 9. sırada yer alan bir bölgenin ısrarla ve zorbalıkla yıkıma götürülmesi olayının bizde uyandırdığı intiba bir deprem analizinden çok eski evlerin yıkımına ve dış görünümü düzeltmeye dönük bir operasyon şeklindedir. Modern zihniyette bürünmüş belediyeler bugün maalesef ki gelişmişliği yüksek/boyası güzel atılmış beton binaların ve geniş/düzgün atılmış asfalt yolların arkasında görmektedir. Halbuki güzellik anlayışı, göreceli bir kavramdır. Kişiden kişiye, toplumdan topluma, bakıştan bakışa değişebilir. Güzellikte ölçü; fizikî görünüm değil, hakka ve adalete dayanmasıdır. Aslolan içinde bulunduğumuz bu mekânların güzelliği değil, istikametinin güzelliğidir. En büyük çirkinlik ise kendini güçlü görüp, rant uğruna adaleti ayaklar altına alıp, sosyal dokuyu/kültürü/tarihi yok etmek pahasına halkı mağdur etmektir. Vesselam.

STRESTEN NASIL KURTULURUM?

ASLI UÇAR

Kur'an-ı Kerim okumanın ve dinlemenin sağlığa çok faydalı olduğunu biliyor muydunuz? Yapılan araştırmalara göre bir insan Kur'an okumayı öğrenirken dinlemeye ve telaffuz etmeye dikkat ettiğinden dolayı beyindeki bellek konsolidasyon merkezi olan temporal lobu doğrudan uyarılıyor. Temporal Lob denilen şey beynimizin kulaklara yakın tarafında bulunan bölümüdür. Bu bölüm konuşma merkezidir ve insanların yüzlerini de hatırlamamızı sağlar. Nörobilimci Mohamed Ghilan bu konuda bir

araştırma yapar ve Kur'an-ı Kerim'i ezberlediğimizde temporal lobun öğrenme ve hafıza kapasitesinin daha iyi ve daha verimli hale geldiğini görür.

Daha önce bilim tarihi konusunda uzman olan gayrimüslim bir profesör de bu konuyla ilgili şu yorumu yapar: "Eğer Müslümanlar Kur'an-ı Kerim'in yolundan ayrılmasaydı Ay'a seyahati 1400'lü yıllarda görebilirdik." Mohamed Ghilan da bu sözün üzerine Ortaçağ İslam Dünyası üzerine de uzun araştırmalar yapmaya başlar. Araştırmalarının

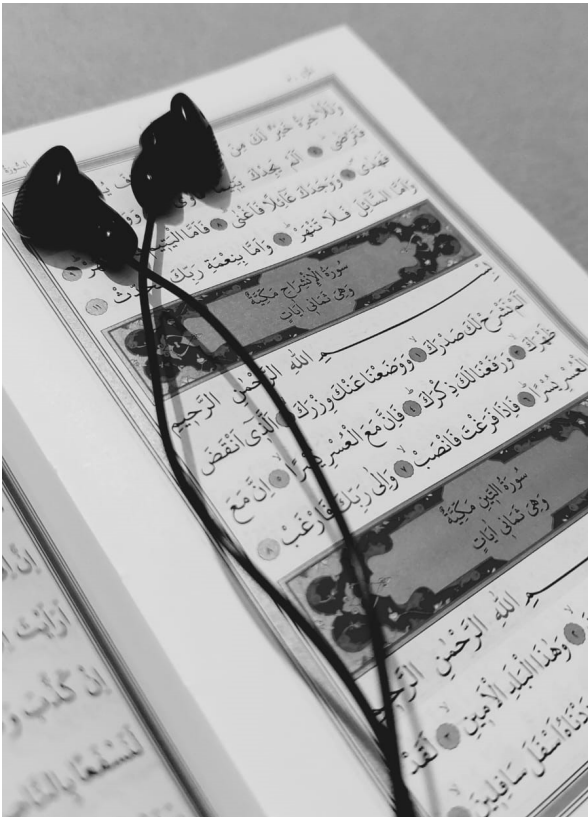
sonucunda Ghilan, Müslümanların Kur'an-ı Kerim'in yolunu terk etmeye başlaması üzerine sürekli olarak geriye gittiğini ve Ortaçağ'da bilim ve teknoloji alanında eğitimler almak isteyen Müslümanlara ilk olarak Kur'an-ı Kerim'in okutulduğunu fark etti.

Bunlar Kur'an-ı Kerim'in okunması ve ezberlenmesi sonucu oluşan faydalarıdır. Bunun dışında insanın Kur'an'ı sadece dinlemesi bile onun stresini azaltır ve fayda sağlar.

Bu konu üzerinde de Amerika da çalışan Müslüman bilim adamı Dr. Ahmet el-Kadi araştırmalar yapmış ve bu konu ile ilgili hazırladığı yazıyı 1984 yılında İslam Tıp Kongresinde sunmuştu. Dr. El-Kadi şöyle diyor: "Kur'an ile ilgili bu araştırmamızın neticeleri Kur'an'ın kesin bir stres azaltıcı etkiye sahip olduğunu göstermektedir. Bu etkiyi, kas, elektrik potansiyeli, deri elektrik iletkenliği, kalp atım hızı, kan akım hızı ve deri sıcaklığını belirleyen sinirsel uyarılar olarak kaydettik. Bütün bu değişiklikler aynı zamanda Kur'an dinlemenin, diğer bütün vücut organlarını ve fonksiyonları üzerinde etkili olan otonom sistemi de yönlendirdiğini göstermektedir. Sonuç olarak, Kur'an'ın insan vücudunda olumlu fizyolojik etkileri sonsuzdur."

Bizlerin buradan çıkarması gereken konu ise; dinlenen veya okunan herhangi bir şeyin insanın üzerinde ne kadar etkili olduğudur. Bu yüzden öylesine bile olsa dinlediğimiz/okuduğumuz/izlediğimiz şeylere dikkat etmeliyiz. Ayrıca da zihin ve vücut sağlığımızı, evlerimizin huzur ve bereketini arttırmak ve gün içinde oluşan stresimizi azaltmak için bolca Allah'ın kelamı olan Kur'an-ı Kerim'i okumalı, okuyamıyorsak da dinlemeliyiz. Bir gün bir iş yaparken malayani şeyler dinlemek yerine Kur'an dinlemeyi denemenizi ve etkisini kendiniz görmenizi tavsiye ederim.

Selamette...

ÇOCUKLARA LANSE EDİLEN “SEVİMLİ CANAVARLAR”

MÜBERRA SUSTAN

-Hem oyun oynayıp hem de arkadaş edinmeye ne dersin?

- Oyun oynayarak sürpriz hediyeler kazanabileceğini biliyor muydun?

-Oyun oynayarak para kazanmak ister misin? Hem de ücretsiz!

Yukarıdaki maddeler bir çocuk için ne kadar da cazip teklifler öyle değil mi? Yüzlerce çocuk bu gibi oyunlara kanıyor ve robotlaştırılarak gelecekle ri karartılıyor. Düşünemeyen, komut ile çalışan çocuklar yetişiyor. Bu tür çalışmalar plansız ilerlenebilir mi? Tabi ki hayır. Toplumun ifsadı için çalışan insanlar her geçen gün yeniliklerle karşımıza çıkıyor.

Dünyada ünlü bir markanın çocuklar için oyuncak ayıların deri kıyafetleri ile ayıların kollarında ve bacaklarında sivri uçlu deri bilezikler, zincir ve kilit detayları içeren bir oyuncak tasarladı. Bu marka, çocuklara yönelik sapkınlığı hedef aldı. Küresel çetenin, dünyada tek dünya devletini kurabilmesi için, bütün insanları inancından, vatanından koparmasının zor geleceğini bildikleri için gelecek nesilleri yani çocukları hedefler ve avuçlarının içine

olarak robotlaştırır.

Pedofili yani küçük çocuklara ilgi duyan kitle ısrarla çocuklara zarar vermediklerini iddia ediyor. Bu kitle LGBTİ'yi de destekleyip işbirliği içerisine giriyorlar.

Bir başka ünlü markanın tasarlamış olduğu Huggy Wuggy isimli oyun piyasaya sürüldü. Mavi Balina ve Momo gibi, bu oyun da çocukların psikolojisi açısından tehlike içermekte.

Yapımcı oyununu tasarlamakla kalmayıp Huggy Wuggy oyuncaklarını da üretilip piyasaya sürmüştür. Türkiye’de de bazı ebeveynler fantezi oyuncaklarını çocuğun kucağına vererek sevdirmeye çalıştılar ve bunu da bilindik internet sitelerinde paylaştılar. Bu internet siteleri de fırsat bu fırsat diyerek fotoğrafları birçok yerde kullanacaklardır. İçler acısı olanı da şu ki çocuk kitaplarında bile artık bu tarz içerikler görmeye başladık. Belki de hali hazırda

evlerimizde bu içerikte hikaye kitabı bulunduruyor olabiliriz. Aileler bile bazen hikaye kitabının kapağı sevimli geldiği için de alabiliyor. Bu kötü zihniyetli insanlar da bunun için uğraşılıyor da zaten: ahlaki açıdan kötü etkileyecek olan bir şeyi sevimli göstererek çocukların beyinlerine girmek için.

Ailelerin güvenilir diye yükledikleri Youtube Kids de aslında sandığımız kadar temiz mi içerik paylaşıyor? Yayınlanan bazı çizgi filmler var ki gerçekten de çocukları bunlardan uzak tutmamız şart. Sevilen çizgi film karakterlerini çocuklara sevimli gösterip onların üzerinden rahatsız edici ve uygunsuz içerik yayınlıyorlar. Bu rahatsız edici içerikleri de LGBTİ altyapısında hazırlıyorlar.

Çocuklara uygunsuz içerik aktaran "Pegga Pig, Thomas ve Arkadaşları, Biskui Canavarları, Mickey ve Minnie Fare ve Frozen filminden Elsa" olarak araştırılmıştır.

Ailelerin, çocuklarının Youtube' da çizgi film izlemele-ri konusunda daha kontrollü olmaları gerekiyor. Eminim ki pek çok ebeveyn Youtube Kids'e güvenip onu yüklüyor. Annenin veya babanın bir işi olduğunda 10 dakikalığına bile verse çocuğun sırf kapak fotoğrafı dikkatini çektiği için onca ahlaki olumsuz etkileyen içerik izleme ihtimali var. Bu iş için çalışan ve çocukları hangi taraftan etkileri altına alacaklarını çok iyi biliyorlar. Bizim görevimiz ise " Telefonu ver, kurtul!" modunda olmak yerine çocuklara zaman ayırmak

olmalıdır. Çocuklara telefon, tablet alırken yeterince fedakarlık yaptıklarını ve ebeveyn olarak görevlerini yerine getirdiklerini düşünüyorlar. Aileler iyi niyetli düşünebilir ama çocuklarının ahlaki ve psikolojik açıdan etkilenmeleri için ciddi bir şekilde çalışan ve kendini buna adanmış insanlar var. Bu tehlikelere dikkat edip kendimizi ve çevremizi bilinçlendirmemiz gerekiyor.

Ümmet- i Muhammed'in gelecek neslini bozmak için nasıl pedofilileştiklerine bakınız:

İnfantofili = Bebeklere ilgi duyan

Pedofili= Küçüklere ilgi duyan

Hebefili = Ergenliğe giren çocuklara ilgi duyan

Bu pedofililerin anlamlarına baktığımızda aslında amaçlarının ne olduğunu çok net bir şekilde görebiliyoruz.

Bundan dolayı önce kendimiz olmak üzere bir sonraki nesillerimizin beden ve ruhen sağlıklı olabilmesi için harekete geçmemiz gerekiyor. Bu mücadelemiz hiç kolay olmayacak, bunu hepimiz biliyoruz. Bundan dolayı Müslümanların, son asırlarda önemli ölçüde değer kaybına uğrayan bu vasıflarının bilincinde olmaları ve bunların kendilerine yüklediği sorumlulukları yerine getirmeleri gerekmektedir.

Vesselam.

"MÜMİNLER BOŞ İŞLERDEN YÜZ ÇEVİRİRLER!"

SENA GÜRLER

Bir çağa geldik. Öyle bir çağa geldik ki, kimse kendini dahi dinlemeye fırsat bulamıyor. Herkes bir dünya meşgalesinin peşinde geç kalma kaygısıyla koştukça koşuyor. "Zamanım yetmiyor" cümlesi en sık duyduğlarımız arasında. Teknoloji geliyor, iletişim ağları büyüdükçe büyüyor ama zaman kimseye yetmiyor.

Zihnimiz bin bir parçaya bölünmüş durumda... Bizi çağıran birçok şey var etrafta. Bu kargaşada hakikatin ne olduğunu ayırt etme noktasındaki handikabı aşmanın yolu Kur'an'ı, müminlerin özelliklerini en doğru şekilde anlamaktan geçiyor.

Müminun Suresi'nin ilk ayetlerinde müminlerin özelliklerinden uzun uzun bahsediliyor. "Muhakkak ki müminler kurtuluşa erdiler" diye başlayan surede, müminlerin namazlarında huşu içinde ve devamlı (muhafız) oldukları, onların "boş işlerden" yüz çevirdikleri, zekatlarını ifa edip iffetlerini de korudukları, emanet ve ahitlerine sadık oldukları ve işte bu müminlerin Firdevs cennetlerine yerleştirileceği anlatılıyor.

Surenin 3. Ayetinde "lağv" olarak isimlendirilen kavramın Türkçedeki karşılığının "boş iş, boş şey" olduğunu görüyoruz. Daha detaylı tanımını yapacak olursak "gereksiz yere konuşmak, bir şeyin hükmünü ortadan kaldırmak,

bir şeyi geçersiz kılmak, saçmalamak, sözünde hatalı olmak, faydasız konuşmak, gürültü yapmak, malayani konuşmak, abesle iştiğal etmek" gibi anlamlara da geliyor.

Peki, bir insan kendisinin yaptığı bir iş ya da konuşmanın "boş" olduğunu nasıl anlayacak?

Öncelikle temel sorumuz "Bu işin ahiretime katkısı nedir? Beni ahiretteki konumumla alakalı bir yerlere taşıyor mu? Yoksa olduğum yerde saymamı mı sağlıyor?" Peygamber (sav) ve sahabe'nin ibadet ve salihat şuurunu henüz yakalayamamış olan bizler bizi hayra taşımayan işlerle ahirette nasıl bir netice bekliyoruz? Ne diyordu Mehmet Akif:

"Kazanmaya azmin niçin böyle süreksiz?

Kendin mi yoksa ümidin mi yüreksiz!"

Evet, ümidimizi sağlam tutacağız ve sahabe'nin yaptığı gibi yalnızca 'Boş işlerden yüz çeviriyorum' demek yerine salihat ile hemhal olup vaktimizi salih amellerle süsleyerek değerli bir vakte dönüştürmeye gayret edeceğiz. Peki, bir iş nasıl salih amel olur?

Selim bir niyetle yapılan, Kur'an'a, sünnete ve meşru örfe uygun olan, doğru zamanda ortaya konulan, kişinin kendisine faydası

olduğu gibi başkalarına da faydası olan, bir zararı veya kötülüğü ortadan kaldırıp iyiliği ve yararı yaygınlaştırmayı amaçlayan her iş salih ameldir.

"Kişi kıyamet günü ömrünü nerede tükettiğinden, gençliğini nerede harcadığından, malını nereden kazanıp nerelere harcadığından, öğrendiği ile ne derece amel ettiğinden hesaba çekilecektir. Bunların cevabını veremeden hiçbir yere adım atamayacaktır." (Hadis-i Şerif)

Bir başka hadis-i şerifte ise Efendimiz (sav) şöyle buyuruyor:

"İki nimet vardır ki, insan onlardan yararlanmak konusunda gafildir: Sihat ve boş vakit."

Kur'an alimi, 4000 talebe yetiştirdiği rivayet edilen İbn Mesud'un bu husustaki sözleri de meseleyi anlama hususunda bizlere ışık tutuyor:

"Üzerine güneşin battığı, ömrümün eksildiği ancak amelimin artmadığı bir güne duyduğum pişmanlık kadar başka hiçbir şeye pişmanlık duymuyorum."

Kur'an müfessiri Fahreddin er-Razi, Asr Suresi'ni tefsir ettiği dönemde pazarda buz satmakta olan bir satıcının "Sermayesi güneşin altında eriyen bu adamdan buz satın almaz mısınız?" sözlerini işitmesi üzerine tefsirine şu

sözleri ekliyor: "Sermayesi güneşin altında eriyen buz gibidir ömür." Evet, ömür sermayemiz her an güneşin altında eriyor, ne kadar değerlendirebildiğimiz asıl mesele...

Öncelikle salih amele yönelmenin boş işlerden yüz çevirmenin devası olduğunu ifade ettik. İkinci olarak, bir gaye-i hayalin olması gerekiyor. Çünkü "Ulvi dertlerle dertlenmeyenler suflı dertler peşinde kaybolup gidiyorlar." Bir gayemizin olması, dünyaya değil ahirete dair hedeflerimizin olması, ilimle hemhal olmak, aldığımız ilmi başkalarına da aktarmak, sahip olduğun uhrevi hedefler için gecelerimizi bölmek suflı dertler peşinde harap olmamak için olmazsa olmaz bir deva olarak kar-

şımızda duruyor.

Ahirete dair bir gaye taşımadığımızda suflı dertler bizi çepeçevre kuşatıyor ve mesela dünyada daha çok kazanmak, dünyada rahat etme hususunda aşırı bir heves, sürekli dünyalık ve maddi mutluluklar arayışıyla zihnin dolup taşması gibi insanın sonu gelmeyen bir heves çukurunda kaybolması kaçınılmaz oluyor.

Ulvi dertlerle hemhal olduğumuzda Rabbimiz tarafından şöyle müjdeleniyoruz:

"Ey iman edenler! Allah'a yardım ederseniz o da size yardım eder ve bu uğurda bulunduğunuz her yerde ayaklarınızı sağlam tutar." (Muhammed:7) Öyleyse ertele-

meden bir an önce salih amele sarılmak, iç sıkıntılarından, dünyalık kaygılardan kurtulmak için uhrevi bir gayeyi kendimize hedef edinmek, kararlı ve ümitvar bir şekilde boş işlerden yüz çevirmeye niyet etmek, zaafılarımızı fark edip onlarla baş edebilmek için gerekli önlemleri almak bu hususta atılacak temel adımlardır diyebiliriz.

Son olarak Hz. Ali'nin şu sözünü hatırlayalım:

"Dünya her an bizden uzaklaşmakta, ahiret her an bize yaklaşmaktadır. Bunlardan her ikisini de tercih edenler var. Siz ahireti tercih edenlerden olun. Bugün amel var, hesap yok, yarın ise hesap var, amel yok."

BİLİM VE DOĞANIN ANLAMSIZLAŞTIRILMASI

MİRAC CUMHUR

Çıkar uğruna çabalayan batı aklı, insana ve doğaya egemen olmak ister. Modernitenin bilim ve teknoloji olduğunu savunur. Bunun için egemenlik temelli bilgi ve teknoloji üretir. Batı medeniyetine göre bilgi yalnızca öğrenilir. Sadece gözlem ve deneye dayalı bilgi meşrudur. Dolayısıyla bilginin alanı fizik yani görünen alemdir. İslam medeniyetine göre ise bilgi iki çeşittir: insan aklının faaliyeti olan öğrenilen bilgi ve ilahi kaynaklı, Allah tarafından verilen, vahiy ve irfani olarak iki-

ye ayrılan sezgisel bilgidir. Batı bilimsel bilgiyi mutlaklaştırır ve bilimi tanrılaştırır. Fakat İslam için mutlak olan bilgi vahiydir. Bilim önemlidir ama mutlaklaştırılmaz. Akıl vahyin üstüne çıkamaz. Aynı zamanda ahlak bilginin üstündedir. Ahlak temelli bilgi ve teknoloji üretilmesi gerekir. Sekülerizm bilgi ve teknolojinin fitnatla ilgisi olmadığını söyler. Temelde ise haz ve çıkar eksenli bencil karakterler oluşmasına, barış yerine savaşa, acı çeken bir insanlığa, tüm ahlaki değerlerin bozulup ortaya sapkın

düşüncelerin çıkmasına sebep olur. Batı, doğanın tahrip edilmesi ve genetiğinin bozulması için uğraşırken Müslüman kimse doğadan, asla tahrip etmeden, yıkmadan, nimet bilinciyle yararlanır. Doğa ile uyumlu bir yaşam felsefesine sahiptir. İnsan, doğayı bilimin ve naturalizmin pençesine bırakmamalı, doğanın Allah'ın ayetlerinden olduğunu bilip buna göre bir hayat algısını inşa etmelidir.

ARTIK HZ. ADEM'İN (A.S.) GÖZYAŞLARINI DAHA İYİ ANLIYORUM!

ABDULLAH KURTULUŞ

Yeryüzünde bir ev var. Öyle bir ev ki ne eşi olabilir ne de benzeri! Hangi evden mi bahsediyorum? Elbette Beytullah'tan...

Onun için yola revan olmak dahi başlı başına farklı bir heyecan. Daha gitmeden zamanı ve mekanı farklı algılamaya başlıyorsunuz. Hele bu niyetle yola koyuldunuz mu artık attığınız her adım ona doğru... Kalp duyuyor. Anlamaya

başlıyor ki yaklaşıyorsunuz. Beytullah'a yaklaşmak değil anlaşılan şey! Beytin sahibine yaklaşıyorsunuz.

Varana kadar ki yol başlı başına bir terbiye ve tezkiye... Edeple, hürmetle gidiyorsunuz. Kimi zaman gözyaşları akıveriyor, sadece zahire değil batına da... Onlarca kez duyduğunuz kelimeler, tınılar, ilahiler... başka bir idrakle algılanıyor ve hemen dokunuve-

riyor ruhunuza. Paramparça olmadan bir an önce varmak istiyorsunuz ama O istiyor ki paramparça bir halde varasınız.

Mesafe giderek daralıyor. Uçak, otobüs derken varıyorsunuz Mescid-i Haram'ın sınırlarına. Gayrı zaman ve mekandan kopmuşsunuz, ilahiliği iliklerinize kadar hissediyor, her yerden buram buram onun kokusunu alıyorsunuz. Artık son adımlar. Karmaşık duygular, hisler... Her şey birbirine girmiş bir halde. Allak bullaksınız. Takip edemiyorsunuz derûnünüzü. Sanki, yaklaştıkça, derununuzun sizi bırakıp vuslat için önden gittiğini hissediyorsunuz. Çünkü idrakiniz zayıflıyor.

"Kapatın gözlerinizi" diyorlar. "Madem ki ilk kez vuslata ereceksiniz..." Gözleriniz kapalı adım adım ilerliyorsunuz. Bir uğultu, derin bir maneviyat her yerde. Ağırlaşıyor hâl. "Durun" diyorlar. "Durun". "Artık vaktidir, açın gözlerinizi". Aman Ya Rabbî! Sadece bu kadar. Aman Ya Rabbî!

Büyük bir hayret, şaşkınlık ve

hayranlık takip ediyor ilk bakışınızı. Gözün gördüğünü kalp yalanlamıyor. Zira yaklaştıkça sizi bırakıp önden giden ruhu-nuz artık hiç olmadığı kadar sizinle hemhâl. Mütebessim-siniz. Hoşnutsunuz. Gözler, gönüller, kulaklar, hisler... Hep-si Beytullah'a yönelmiş vaziyette. Lebbeyk diyorsunuz. Lebbeyk Allahumme, Lebbeyk. Buyur Allahım buyur.

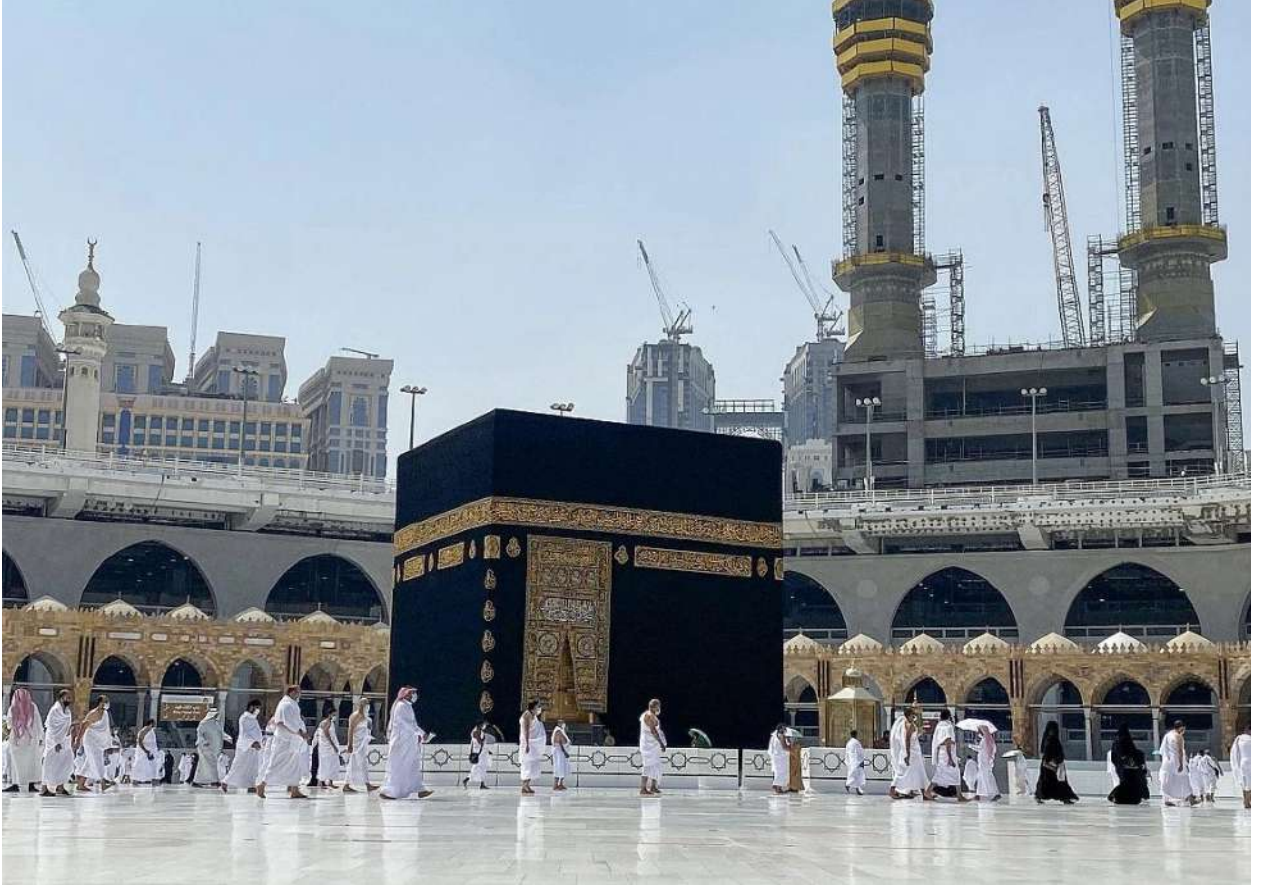
Artık Beytullah, yani Allah'ın eviyle karşı karşıyasınız. Bir miknatis gibi çekiyor sizi kendine. Gel diyor, yaklaş. Heyecan ve coşkuyla gidiyorsunuz. Ama biraz sonra anlıyorsunuz

ki bu gidiş için ağırlıklarınızı ardınızda bırakmanız lazım. "E, ihramlıyım ya" demeyin, batınınızdaki ağırlıkları da bırakmanız gerektiğini tüm çıplaklığıyla fark ediyorsunuz. "Onları bırak ve kalabalığa, ümmete öyle karış ve beyte böyle yaklaş" fısıltılarını duyar gibisiniz. Merak etmeyin, er-Rahman er-Rahim olan her şeyi kolaylaştırıyor.

İşte, vakti geldi. Peygamber-i Ekrem'in mübarek elleriyle yerine koyduğu Hacerü'l-Esved'e doğru usulca sokuluyorsunuz. Bu musafahalaşmaktır. Bir bey'attır. "Bismillahi

Allahu Ekber" nidasıyla Allah ve Resulü'yle bey'atlaşıyor ve tavafa giriyorsunuz. Dönüyorsunuz beytin etrafında. İlk kez yaptığınız bir ibadet ve düşünüyorsunuz. Neden, ne için? Bu sorulara oradayken kesin bir cevap veremiyorsunuz. Eğer hakkını verdiyseniz tavafın, cevap, Beytullah'tan ayrılıp normal hayatınıza geri döndüğünüzde beliriveriyor. Geri döndüğünüzde içinizde garip bir sükûnet, sabır buluyorsunuz. İnsanlara bakış açınız değişmiş, öfkeniz dinmiş, tepkileriniz itidale kaymış olarak kendinizi buluyorsunuz. İşte o an anlıyorsunuz tavafta

içinizden nelerin temizlendiğini.

Farkındalığını sonradan edinsiniz de tavaf sizi oradayken temizliyor. Temizlendikçe daha da yaklaşıyorsunuz. Elleriniz beyte değecek kadar kârib oluyorsunuz. İşte şimdi dibindesiniz. Elleriniz ve alnınız Beytullah'ta. O anda söz söylemek mümkün mü? "Allah'ım işte buradayım" diyor kalbiniz. "Bu aciz kulunun beytine değen alnını cehennem ateşinden koru..."

Ya mültezem? Asılırmış ya Allah'ın Resulü göğsü dayalı vaziyette beytin kapısına... Bu mübarek sünneti yerine getirmemek olur mu? İşte kapının eşliğindesiniz. Ellerinizle asıl-

mış göğsünüzü dayamışsınız. "Allah'ım diyorsunuz. Allah'ım kapının önündeyim. Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Orada edilen ihlaslı dua geri çevrilir mi? Hicr-i İsmail'e gireceksiniz, yani Kabe'nin içine. Zor mu girmek? Hayır. Ama edeple girip lütufla çıkmak herkese nasip midir? Bilemem. Mültezemdeki duanızın hürmetine gerek madden gerekse manen beytin kapıları size açılıyor. Belki dua, belki kısa bir namaz ama öyle bir dua ve namaz ki tekrarına cihan-değer!

Orada her şey başka akıyor. Ama elbette her gidişin bir dönüşü her çıkışın bir inişi var. Gitmeyeyim, inmeyeyim

diyorsunuz ama İlahi Sünnetullah aksinden yana. Zira siz melek değilsiniz. Siz insansınız. Şimdi Hz. Âdem (a.s.) misali yeryüzüne inecek ve yakınlık ânalarındaki ahidlerinize sadık olup olmadığınızı göstereceksiniz.

İşte, Beytullah'tan dönünce daha iyi anlıyor insan, Hz. Âdem'in, Cennet'ten yeryüzüne indiğinde yana yakıla neye ağladığını. Yine daha iyi anlıyor insan Hz. Ali'nin dostu Kumeyl'e öğrettiği duadaki hikmeti: "Ey Mabudum, Seyyidim, Mevlâm, Rabbim! Azabına tahammül ettim diyelim. Peki ya senin ayrılığına nasıl dayanabilirim?"

Vesselâm.

Malcolm X

KÜBRA BENLİ

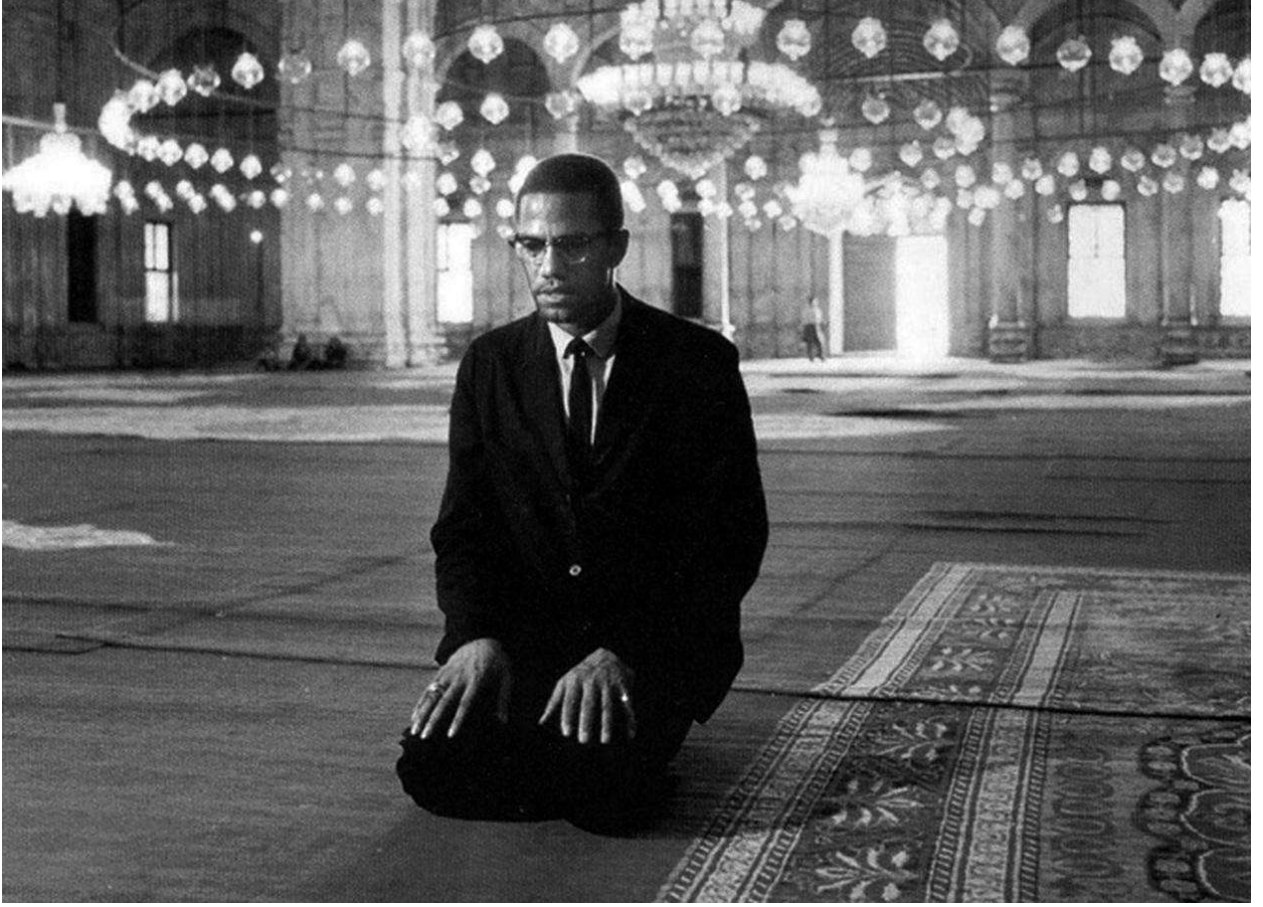
Malcolm X'in diğer adı El-Hacı Malik Şahbaz'dır. Malcolm, 1925-1945 yılları arasında yaşayan bir siyahi Müslüman liderdir. Malcolm X, yaptığı konuşmalar sadece Müslümanları ve siyahileri değil, bütün dünyayı etkisi altına almıştır.

19 Mayıs 1925'de Omaha'da doğar. Malcolm X'in babası, ırkçılar tarafından öldürülür ve annesi yedi çocuk ile bir başına kalır. Malcolm X ise o sırada henüz dört yaşındadır. O dön-

nemde ise siyahiler hiçbir hakka sahip olmamaktadır. Malcolm X ve kardeşleri de ıslahevine yerleştirilir. Malcolm X, zeki ve gayretli bir çocuktur. Malcolm, bir gün okulda öğretmenine, büyüyünce avukat olmak istediğini söyler. Öğretmeni ise bir siyahinin avukat olamayacağını söyler. Öğretmenin bu cevabı üzerine Malcolm, okulu bırakır ve serseriliğe başlar. Bu sırada da ıslahevinden ayrılarak Boston'da yaşayan ablasının yanına gider. Bir konser salonunda

ayakkabı boyacılığı ve siyahi bir lokantada garsonluk yapar. On altı yaşında Boston-New York arası trenlerde sandviç satmaya başlar. Ve Harlem'e gelip giderek siyahilerin yaşadığı yerleri tanır. Harlem'de bir barda çalışırken uyuşturucu ve kadın satıcılığından antika hırsızlığına kadar uzanan kirliliğe bir hayatta kendisini bulur. 1946'da hırsızlık suçundan dolayı iki yıl süreyle Charlestown Eyalet Hapishanesi'nde kalır. Daha sonra Concord Hapishanesi'ne nakledilir. Bu

dönemde siyahi milliyetçiliğini savunan Elijah Muhammed'in görüşlerini benimseyerek onun anlattığı çerçevede Müslüman olan kişilerle görüşmeye başlar. 1948'de nakledildiği Norfolk Hapishanesi'nde kardeşleri aracılığı ile Elijah Muhammed ile mektuplaşır. 1952'de hapisten çıkınca Elijah Muhammed'in kurduğu Nation of Islam hareketine katılır. Malcom X'in enerjisi, teşkilatçılığı ve harekete bağlılığı sebebiyle Elijah Muhammed onu birçok yerde ve Harlem'de görevlendirir. Malcom X siyahi ırkçılığına dayanan hareketin etkin bir savunucusu olur. Ocak 1958'de Nation of Islam'a bağlı olan Betty ile evlenir ve Atilla, Kubilay, Cemile ve İlyas adlarında dört çocuğu olur. Mart 1964'te Elijah Mu-

hammed'in kurduğu Nation Of Islam'dan ayrılır ve siyahi insanların yanında olmaya karar verir. Bu zamanda ise İslam anlayışı fazlasıyla değişir ve beyaz adamın şeytan olduğu görüşünden vazgeçer. Müslüman ülkelerin diplomatiyle görüşerek İslâm hakkında bilgi alır ve kendi kurumu olan Afro-Amerika tezini canlandırmak ve Hacca gitmek amacıyla Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde bir seyahate çıkar. Mekke'den Amerika'daki arkadaşlarına Hz. Muhammed'in (s.a.v.), Hz. İbrahim'in ve diğer peygamberlerin topraklarında ırk ve cinsiyet ayrımı olmadığını insanlarda kardeşlik ruhu gördüğünü ve siyah-beyaz kardeşliğini anlatan bir mektup gönderir. Toplum kardeşliğini, birliğini meydana getiren Müs-

lim Mosque ve Organization of Afro-Amerikan Unity (Haziran 1964) adlı teşkilatları kurar. Malcom X, bu teşkilatları kurduğundan ailesine yönelik tehditler alır. Artık fazla yaşatılmayacağını anlar Malcom X. 1965'te bir konuşma yapmak üzere sahneye davet edilerek kürsüye çıkar, selam verdikten sonra salonda bir kargaşa yaşanır ve vücuduna on yedi kurşun isabet ettirilerek kırk yaşında mücadeleci hayatı son bulmuş olur.

"Bir Müslüman olarak yeryüzünde Allah'ın huzurunda secde etmeyen tek fert kalmayınca kadar İslâm'ın hakim kılınması yolunda kendimi görevli hissediyorum." (Malcolm X)

HANIMELİ

ELİF BURCU GÜRLER

Bir zamanlar kalabalık bir sokakta, upuzun sarmaşıkların arasında, insanlara çok yakın bir yandan da o kadar uzak bir hanımeli yaşamış. Bu hanımelinin tek isteği güzel kokular yaymak ve bu güzel rayihası ile insanlara ulaştıktan sonra solmakmış. Çiçek, açmak için 3 sene bekler ve açtıktan sonra ilk işi o hanımelleriyle insanlara, hayvanlara ulaşmak olurmuş.

Hanımelinin en yakın arkadaşları yağmur ve güneşmiş. Hanımeli onları çok sever ve çok güvenirmiş. Güneş açtığı zaman çiçekleri daha kolay açılmış. Yağmur yağdığı zaman ise kokusunu insanlara daha kolay ulaştıracağına inanmış ama şu sıralar hiçbir insan kokusunu duymuyormuş, hiç kimse onu bulamıyormuş. Korkmuş hanımeli, yoksa artık güzel kokmuyor muymuş?

Günler geçmiş, haftalar geçmiş ama hanımeli kokusunu insanlara ulaştıramamış. Ve düşünmüş, düşünmüş... Sebebini sormuş, kendisiyle haftalarla ve düşüncelerle boğuşmuş ve gözden kaçırdığı bir şeyi fark etmiş. Hanımeli kendi kokusunu duymak için hiç uğraşmıyormuş, hanımeli daha kendi kokusuna yabancıymış. Tek amacı bu kokuyu yaymak olmuş. Ama hissetmediği yabancı olduğu bilmediği bir şeyi nasıl yayabilirmiş, nasıl tanımadığı bir şeyi insanlara tanıtabilirmiş?

Kokusunu hissetmeden nasıl samimi olabilirmiş? Şimdi daha iyi anlamış neden insanlara dokunamadığını ve ilk çare olarak aklına en çok güvendiği liman yağmur gelmiş. Dostuna seslenmiş: 'Ey yağmur!' demiş, 'Biraz yağarsan belki kokumu duyabilirim. Benim

için biraz yağabilir misin?' Dostu yağmur yumuşak ve mütevekkil bir edayla: Yağamam ey hanımeli! Sana yardım edebilecek olan ben değilim. Gitmen gereken merci ben değilim. Ben de aslında senin gibiyim. Sen Allah olmadan kokunu ne alabilir ne de yayabilirsin, ben de Allah olmadan ne kendime ne de insanlara rahmet olabilirim. Aslında hepsi bundan ibaret! Senin yanışın şu ki, güzel hanımeli kendinde olanı önce kendin içselleştirmedin, önce kendin koklamadın. Kokuna ve bana çok fazla güvendin. Amacının çok güzel olduğunu biliyorum ama bir amaca giden yolda temel basamakları atlarsan o yola devam edemezsin. Bunu bilmelisin. Bu yüzden güzel hanımelim, o aciz ellerini semaya kaldır ve Rabbinden kokunu alabilmeyi, yaşayabilmeyi ve sonrasında o kokun ile amel edebilmeyi iste!" Hanımeli önce aciz ellerine bakmış, sonra acziyetini itiraf etmiş. O hanım ellerini havaya kaldırmış ve tevekkül ile sünnetullahı teslim olmuş.

Dilinden sadece birkaç kelime dökülmüş:

"Amenna ve saddakna"

Çiçekleri bir bir açılmış, o güzel nefhasını içine çekmiş. Güneş açmış hatta yağmur yağmış, kokusu yankılanmış. İnsanlar onun olduğu yerlere evler inşa etmiş. Herkes onu kokusundan faydalanır olmuş. Gariptir ki, artık hanımelinin amacı baştakinden biraz farklıymış. Artık uğraştığı şey kendi kokusunu almak ve bu kokuyu en güzel şekilde arttırmaya çalışmakmış. Gücünün yetmediği yerde ise tevekkül etmeyi öğrenmiş.

Hanımeli insanlara ulaşmak istemese dahi insanlar ondan faydalanır olmuşlar. Hanımeli bir gün o kadar çok çabalamış ki iki sokak ötedeki Burcu bile onun kokusunu duymuş. Aramış aramış, sonunda sarmaşıkların arasındaki güzel hanımeli bulmuş.

Dilinden tek bir kelime dökülmüş :

"Subhanallah"

Ve o gün Burcu geleceğinin bir "hanımeli" bir "burcu" gibi olabilmesi için Rabbine dua etmiş...

Bilgi: "Hanımeli, sarmaşık sınıfına giren bir bitkidir. Bilimsel adı Lonicera Periclymenum olarak bilinen bu bitki esasında Avrupa kökenlidir. Fakat 200'e yakın türü vardır ve bu türlerin çoğu yüksek adaptasyon gücüne sahiptir. Hatta her ne kadar Avrupa kökenli bir bitki olsa da bu sınıfa giren türlerin 100 kadar Çin başta olmak üzere uzak doğu ülkelerinde yetişir. Çiçeklerinin zarif görünümü sebebiyle hanımeli adını almıştır. Tutunduğu yeri saran ve kolay yetişebilen bir yapısı vardır. Ayrıca soğuk iklime karşı dayanıklıdır.

Hanımeli, bağlılık, sadakat ve güven anlamları taşıyan bir çiçektir. Arkadaşlığın, aynı güller gibi aşkın ve sevginin parçası olan güvenin doğal ifadesidir.

Hanımeli günde en az iki saat tam direkt güneş ister. Aksi takdirde pek çiçek açmaz. Veya hiç çiçek açmaz ve tüm dallarını hızlıca uzatır. Çünkü güneşe ulaşma çabasına girmiştir."

UMUDUNU KAYBETME

ZEYNEP KIZILÇINAR

Yönetmenliğini Gabriele Muccino'nun yaptığı film, 2006 yılında gösterime girmiştir. Film gerçek bir hayat hikayesinden ilham almıştır ve izleyiciye Chris Gardner'ın başarı için verdiği

mücadeleyi etkili bir şekilde aktarmıştır. Filme konu olan ve gerçek bir yaşam öyküsünden uyarlanan olay, 1981 yılında San Francisco'da yaşanmaktadır. Filmde petrol fiyatlarının artması ile

meydana gelen kriz ve kriz sonucu ortaya çıkan işsizlik olgusu Gardner ailesi üzerinden anlatılmaktadır. Chris Gardner beş yaşında bir erkek çocuk (Christopher) babası olan ve Linda ile evli bir erkektir. Chris geçimini "taşınabilir kemik yoğunluğu ölçme cihazı" satarak sağlamaya çalışmaktadır. Mesaisi boyunca Chris tüm doktorları dolaşarak cihazı pazarlamaya çalışmaktadır. Ancak cihaz, doktorlar tarafından gereksiz ve pahalı görüldüğü gerekçesiyle talep görmemektedir. Karısı Linda ise bir fabrikada işçi olarak, iki vardiyalı çalışmaktadır. Chris ve Linda işe giderken oğulları Christopher'i dönüşümlü olarak çoğunluğunu Çinli nüfusun oluşturduğu varoş ve güvenli olmayan bir mahalledeki kreşe bırakmakta ve çoğunlukla da kimin bırakacağı konusunda tartışma yaşamaktadırlar. Linda ve Chris kiralık bir dairede oturmaktadırlar. Ancak kira ve vergi borçları ve de Chris'in elindeki cihazları bir türlü satamaması nedeniyle zor günler yaşamaktadırlar. Chris bir gün yine cihazını satmaya çalışırken lüks bir arabanın içinden inen bir

adamla tanışır ve kendisine nasıl bu kadar zengin olduğunu sorar. Adam broker (bir çeşit piyasa uzmanı) olduğunu söyler. Chris o andan itibaren nasıl broker oluncasına araştırmaya başlar. Artık Chris için para kazanabileceği bir iş umudu oluşmuştu. Bu durumu akşam karısına söyler ama karısı dört aydan beridir çift mesai yaptığını ve bu durumun onda güvensizlik oluşturduğunu söyler. Chris, eşi Linda'ya rağmen yirmi kişinin ücretsiz stajyerliğine kabul edildiği fakat aralarından yalnızca bir kişinin işe kabul edileceği brokerliğe başvurur ve stajyer olarak kabul edilir. Linda ise ailenin bir türlü düzelmeyen ekonomik sorunları ve borçlar yüzünden evi terk eder. Chris, oğlu Christopher ile yalnız yaşamaya başlar. O sırada da bir yandan elindeki cihazları satmaya ve stajyerlik yapmaya devam eder. Ancak uzun zamandır ödenmeyen kira borçları sebebiyle Chris ve oğlu evden çıkartılırlar ve bir motele yerleşirler. Bir süre sonra Chris elindeki tüm cihazları satmayı başarır. Ancak devlet Chris'in bankadaki birikmiş 600 dolarına vergi borcu sebebiyle el koyar. Ve artık Chris motel borcunu da ödeyemez hale gelir. Bir geceyi oğluyla metro tuvaletinde, daha sonraki geceleri ise çeşitli ücretsiz evsizler yurdunda geçirmek zorunda kalır. Ancak Chris her şeye rağmen çalışmayı bırakmaz. Ve filmin sonunda

azmi ve güvenilirliği sayesinde ve staj sonunda girdiği sınavdaki başarısının da etkisiyle işe alınır ve broker olur.

"Film birey bazında değerlendirildiğinde yoksulluğun bireyleri tek tek nasıl etkilediği görülmektedir. Linda'nın tükenmişliği ve umutsuzluğu, Chris'in benlik saygısının düşüşü, Christopher'ın her

gün hem muhit hem de baskıcı anlamında güvenilir olmayan bir kreşe bırakılmak zorunda olması, anne ve babasının kavgasına şahit olması, annesinin evi terk etmesinden kendisini sorumlu tutması, güvenli bir barınak bulamaması, çeşitli risklere açık bir ortamda birçok evsiz ile birlikte birkaç gece geçirmek zorunda kalması yoksulluğun bireyleri ayrı ayrı

nasıl etkilediğini göstermektedir. Buna örnek teşkil edecek biçimde UNICEF'in yayınladığı "Dünya Çocuklarının Durumu 2001" raporunda çocuk yoksulluğu ile ilgili şu ifade geçmektedir: "Yoksulluğun pençeleri bir aileye uzandığında, bundan en çok etkilenen, en çok zarar görenler; yaşama, gelişme ve büyüme hakları riske atılanlar, o ailenin en küçük üyeleridir. Günümüzde gelişmekte olan ülkelerde doğan her 10 çocuktan dördü aşırı yoksulluk içindeki bir dünyaya gelmektedir. Çocuk haklarının yaygın bir biçimde ihlali de temelde gene yoksulluktan kaynaklanmaktadır" (Hatun,2002,s.15)."

Filmde yoksullukla mücadele ve yoksulluktan kurtulma açısından bireyin çabalarına atıfta da bulunulmuştur.

"Chris çok çalışır çabalar, karşısına çıkan her fırsattı değerlendirir ve sonunda yirmi stajyer arasından sadece bir kişinin alındığı brokerlik işine kabul edilir. Fakat geride kalan, aylarca ücretsiz bir şekilde çabalar, işe alınmayan 19 kişiye ne olacağı düşündürücüdür. Bu bağlamda film sonunda akılda bir soru belirmektedir: Yoksulluk sadece kişisel nedenlerden mi kaynaklanmaktadır ki yoksulluktan kurtulmak yalnızca kişinin uğraşlarına kalsın?" "Bilindiği üzere yoksulluk birçok faktörün meydana getirdiği bir sorundur. Bu faktörler arasında göç, etnik köken, cinsiyet, hane tipi, adaletsiz gelir dağılımı, fırsat eşitsizliği, sanayileşme, engellilik, eğitimsizlik, neoliberal politikalar vb. bulunmaktadır.

Dolayısıyla birçok unsurun meydana getirebileceği yoksulluk olgusunun yalnızca bireysel çabalarla üstesinden gelmek oldukça zor görünmektedir." "Filmde Chris'in tam kendisini toparlamışken bankada birikmiş 600 dolarına devletin ödenmemiş vergilerin tahsilatı gerekçesi ile el koyması dolaylı ve doğrudan vergilerin yoksulları daha da yoksullaştırdığını göstermektedir."

Filminden şu dersleri çıkarabiliriz: Her ne olursa olsun sabrı bırakmamak gerekir. Filmde de Chris tüm yaşadıklarına rağmen sabrı bırakmamıştır ve sabır onun en büyük sermayesi ve tutunacak dalı olmuştur. Ve her ne olursa olsun umudumuzu kaybetmemeliyiz. Filmde Chris terkedilmiş, parasız kalmış olsa da umudundan hiçbir şey kaybetmemiştir. Her günü yeni bir fırsat olarak görmüş ve durmaksızın çabalamaya devam etmiştir.

Şunu unutmayalım: Yaşam içindeki tüm zorluklara rağmen her zaman çaba göstermek gerekmektedir. Ve unutmayalım ki mücadele ve azim ile istenilen başarı her zaman elde edilir.

"Birinin sana bir şey yapamazsın demesine izin verme. Bir hayalin varsa onu koruman gerek. İnsanlar bir şey yapamaz ve senin de yapamayacağını söylerler. Bir hayalin varsa onu zorla al."

İSLAM'DA DİNİ DÜŞÜNCENİN YENİDEN ANLAMLANDIRILMASI -MUHAMMED İKBAL-

NİSA DUMAN

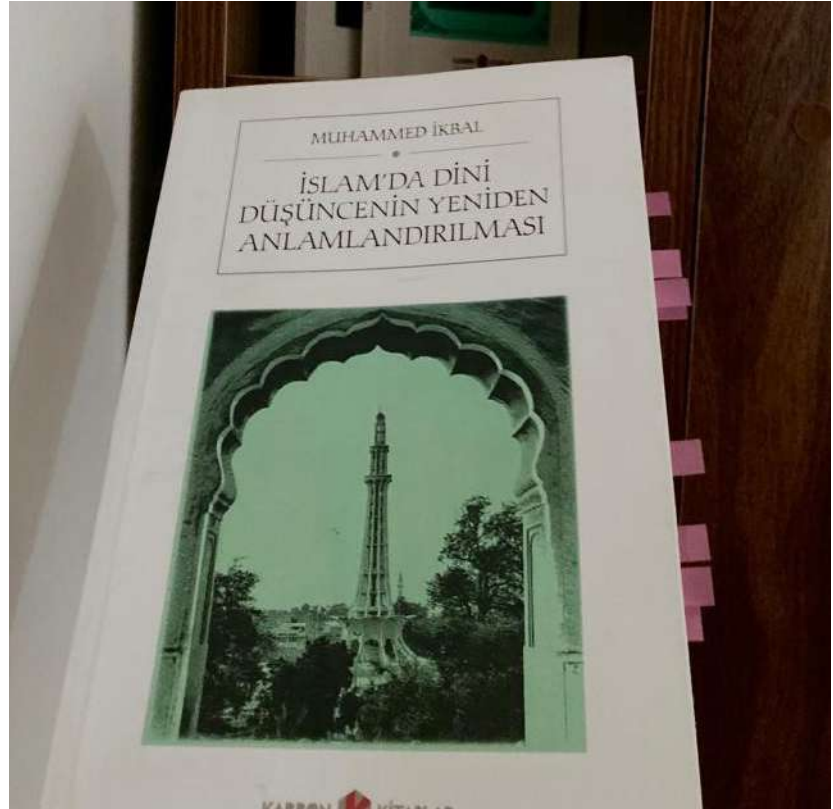
Muhammed İktbal, Pencap eyaletinin Keşmir sınır yakınındaki Siyalkut şehrinde dünyaya geldi. Doğum tarihi konusunda farklı bilgiler verilmekle birlikte kendisi doktora tezinde 8 Kasım 1877'de doğduğunu kaydetmiştir. Sufi meşrepli olan babası Nur Muhammed ve annesi İmam Bibidir. Muhammed İktbal, ilk ve orta öğrenimini Siyalkut'ta gerçekleştirdikten sonra, 1895 yılında Lahor'da Hükümet Koleji'nde felsefe ve hukuk ağırlıklı dersler aldı. İktbal'in üzerinde etkili olan iki şahsiyet bulunmaktadır. Bunlardan ilki; Mevlana Mir Hasan, diğeri ise hocası Thomas Arnold'dur. Eğitim hayatında önemli düşünürlerle çalışan İktbal, zihni açıdan oldukça farklı kaynaklardan beslenerek fikirlerini inşa etmiştir. İktbal, sadece bir düşünce adamı olarak karşımıza çıkmamaktadır; o, bağımsız Pakistan devletinin kurulmasında ciddi adımlar atan öncü isimlerden olmuştur.

Kitabın ilk ifadesi şu şekilde-

dir: "Kur'an, fikirlerden ziyade ameli vurgulan bir kitaptır." Bu ifade aslında yazılan bu kitabın sadece entelektüel dertlerden dolayı değil aynı zamanda pratik kaygılardan dolayı da yazıldığının bir kanıtı olabilmektedir. İktbal, Müslümanın vazifesinin ilerleyen düşünceyi takip et-

mek ve bu ilerlemeye karşın bağımsız ve eleştirel bir tavır takınılması olduğunu vurgulamaktadır.

Kitabın birinci bölümü, Bilgi ve Dini Deneyim isimli başlıktır. Bu bölümde; felsefenin, dinin, inancın ve mistik bilginin konumu be-

lirlenmeye çalışılmaktadır. İktbal'e göre bilgi; akıl, duygu ve sezginin irdelenerek anlamlandırılmasıyla meydana gelmektedir. İktbal'in bu bölümdeki en çarpıcı ifadesi şu şekildedir:

"Son beş yüz yıl boyunca İslam'da dini düşünce neredeyse durağan kalmıştır, denilebilir. Hâlbuki Avrupalı düşüncenin İslam dünyasından ilham aldığı zamanlar da vardır. Ancak, modern tarihin en göze çarpan olayı, İslam dünyasının muazzam hızla ruhsal olarak, manevi yönüyle Batı'ya doğru yönelmesi ve yaklaşmasıdır. Bu yönelişte aslında pek yanlış bir şey yoktur. Çünkü neticede Avrupa kültürü, entelektüel yönüyle, İslam kültürünün en önemli ve gelişmiş aşamalarından birinin uzantısı niteliğindedir. Tek korkabileceğimiz şey ise Avrupa kültürünün göz alıcı dış görünüşünün bizi bir şekilde etkisi altına alıp bu kültürün gerçek içyüzünü görmemize engel olma olasılığıdır." (27)

İkinci bölüm, Dini Deneyim Sürecindeki Vahiylerin Felsefi Testi isimli başlıktır. Bu bölümde, Tanrı'nın varlığına dair getirilen deliller eleştirilmektedir. Bu deliller; Kozmolojik, Ontolojik ve Teleolojik delillerdir.

Üçüncü bölüm, Allah Kavramı ve İbadetin Manası isimli başlıktır. Bu bölümde İktbal, yaratıcıyı Mutlak Benlik kavramı içerisinde ele almaktadır. Aynı zamanda

yaratma, zaman-mekân gibi konular da bu bölümde incelenmektedir. İktbal, bütün bilgi arayışlarını gerçekte bir bakıma dua etmenin başka bir formu olarak görmektedir. Dua ve ibadet şu şekilde tanımlanmaktadır:

"İbadet ve dua, ister bireysel, isterse toplumsal halde olsun, evrenin korkunç sessizliğinde insanın kendi iç benliğinde aradığı yanıtların ve içten samimi özlemin bir ifadesidir." (121)

Dördüncü bölüm, İnsan Benliğinin Özgürlüğü ve Ölümsüzlüğü isimli başlıktır. Bu bölümde İktbal; Benlik felsefesi, ruhun özgürlüğü ve ölümsüzlüğü hakkındaki düşüncelerinden bahsetmektedir. İktbale göre ölümsüzlük, emek sarf edilerek kazanılacak bir şeydir. Bu bölümde bahsetmiş olduğu metafizik kavramlardan biri de Kader kavramıdır. Onun

kader anlayışı, insanın imkanlar çokluğundaki fillerini, bu imkanlar içerisinde kendi iradesiyle tayin etmesi olarak tanımlanabilmektedir.

İktbal kitabın giriş bölümünde Müslümanın vazifesi olarak şu ifadeleri kullanmaktadır: "Bizim vazifemiz, insan düşüncesinin ilerleyişini takip etmek, buna karşın bağımsız ve eleştirel bir tutum sergilemeyi sürdürmek olacaktır." Sonuç olarak, İktbal bu kitapta Müslüman'ın üzerine düşen vazifeyi yerine getirmeye çalışmaktadır. İnsan düşüncesindeki ilerleyişin problemlerine dair açıklamalar yapmakta ve bağımsız bir tutum için kendi teorilerini öne sunmaktadır.

Modern dünyayla hesaplaşanlara selam olsun.

FİRAR

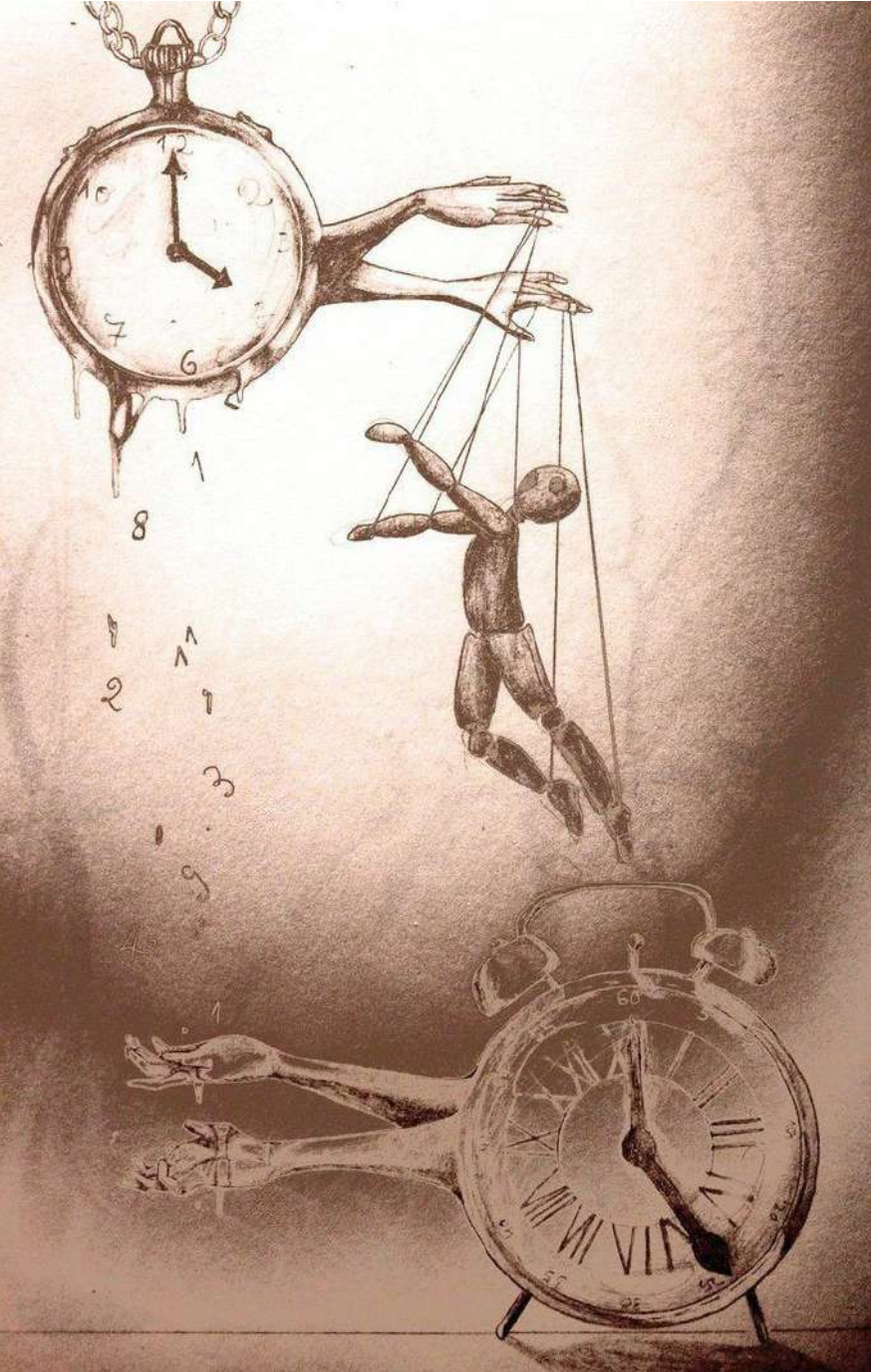
KEVSER ÖZTÜRK

Çok fazla ses var...
Çok fazla...
Duyulmuyor sesler
Hissedilmiyor hisler
Bunca karmaşanın içinde
Bulamıyoruz kendimizi
'Kendimiz' olmak neydi?
İzleri kaybettik
Çıkan her bir arbedede
İlk biz yenildik.
Bunca yenilmişliğe yok mu çare?
'Yok' demeyin!
Vardır elbet!
Her derdin çaresi
Her yaranın tedavisi
Vardır elbet!
Tüm ses ve kargaşadan
Kaçılacak, sığınılacak bir liman
Firar edilecek bir mercii
Vardır elbet!
Bak ne diyordu ayet:
"Allah'a firar ediniz." (Zâriyât/50)

SONUNU GÖREMİYEN SONSUZLUK

MELİK SENCER ÇAKMAK

Sallapati soğuk geçen yaşamların yarınları

Yarınların girift, çıkmaz sokakların adımları...

Adımların mağrur, akmakta aleyhine kum saatinin sabit sınırları

Sınırların daralmakta, sav kafandaki sanatsal çıkarımları

Çıkarımların kamufle olmuş zevâhir yalanları

Yalanlardan görmüyor kör gözlerin, yitirmiş gitmişsin bâtin tutumları

Tutumların dogmatik, farazi malumatların

Malumatların yalnız yaşıyor, sıklıkta can çekişiyor argümanların

Argümanların, martaval haberlerin gözüme ilişen soyut yansımaları

Yansıttıkların Hâk aynası karşısı; karanlık bâtilin solmuş kırmızı halısı

Halısı serileli, beşer üzerine bineli ekseri düşünceli: 'Sen'de bir 'ben' var, 'sen' bilmez 'ben'i, 'ben'de görür 'sen' kendini

Kendini bilmediğini bilmediğin gibi, bildiğini sandıklarını bilebildin mi ki? Bilmelisin ki Rabbini; bilir 'O' 'sen'deki kara 'ben'i

Benliğin ötesi ufuklarda yalnız kaldı hafi ruhun. Peki ya ak duruluğundan geriye kalanlar? Saçıldı

yüreğine siyahın farklı tonları

Tonlarca ağırlığında hataların ağır geliyor vicdanına, sanıyorum nefis denilen olgu seni hafiften sardı ve kuşattı

Kuşatılan manzaraların algoritmaları hasarlı, yapılan tevbeler pamuk ipliğine doğru orantılı

Orantılarının orantılanamaması, kafandaki denklemin çıkmaza çıkması; bağlı kalmalıydı Hüdâ'ya, çıkmazlarda çırpan ruhunun safi öz varlığı

Yokluğundan varlığını, varlığından yokluğunu tekvin eden Hüdâ'dan bir rahmettir sendeki parçası

Parçası kıymetli, bilir misin değeri? İkramıdır kuluna emr-i alemin verdiği nurani

Nurun azametine karşı gevşetemeliydin bağları ki O'nun özü, özünden olana kör düğümle bağlıydı

Bağıntı kurabilmen, marazlı tevbelerin eline bakıyor. Son noktayı koymak, Azrail'in boynunda bir borçtur, bekliyor

Beklemek olmadan olmuyor sabr-ı selamet. Kavuşabilmek aydınlığa, göğüs gerebilmek karanlığa...

Karanlık bir sokağın başında mahsur kaldın, kilitli kapıların açmaz

Açmazlarda tekin görünmelisin, geldiğin bu son nokta başın sonu, çıkmaz

Çıkmaz zannettiğin o güne uyanacağını bilinmezliklerin ötesinde izliyor halin, solmaz

Solacaksın ansızın sen de geri dönüşü olmayana ilk adımlarını atma sürecinde, miadın sarkmaz

Sarktığın yollarda hedefin arş-ül azim, şaşmaz

Şaşırmaya kaldı mı ki yüzsüz yüzünde

tepkiye dair bir yargı, kalkmaz

Kaldıramadığın yorgun yüzünde o tepkisiz etkinin sansasyonel izlenimlerini zihninde parçalayacak olman, bir lahza dahi olsa kaçmaz

Kaçmazın çaprazında gördün dün, bu kaçınılmaz gerçeğin geleceğidir bugün

Günbegün kararıyor, yansımıyor yüzünde aydınlık. Mi'rat-ı Hakkın karşısında gördüğündür amiyâne yalnızlık

*Zevâhir: Dış yüz/Bilinen

*Bâtın: İç yüz/Bilinmeyen

*Martaval: Uydurma

*Sen: Beşer iken insan olan varlık

*Kara ben-lik: Haddi aşan nefis

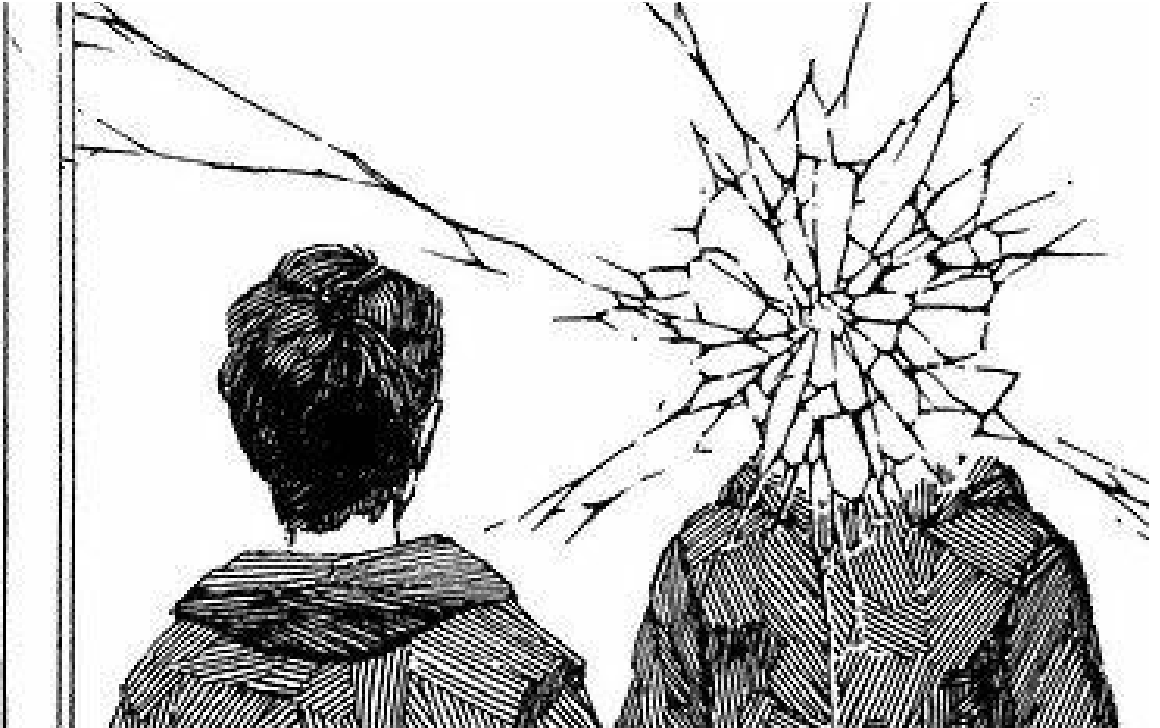
*Hafi: Gizli

*Tekvin: Yaratma eylemi

*Lahza: Zamanın bölünemeyecek kısalıktaki bir parçası

*Mi'rat-ı hak: Hakkın aynası

*Amiyâne: Bayağı

AHİRETİN TARLASI: DÜNYA

AYŞE CÖMERT

Dünyaya daldık gidiyoruz. Zevklerimiz, heveslerimiz, alışkanlıklarımız uğruna dünya denizinde yüzyüzünüz. Deniz öyle derin ki çıkamıyoruz. Ve kıyıya vurmayı, yani ahireti hiç düşünmüyoruz. Deniz sonsuzmuş gibi yaşıyoruz ama kıyı bizi bekliyor. Ahiret bizi bekliyor. Dünya'nın geçiciliğinin farkında değiliz. Evimizin gösterişine, malın, mülkün gösterişine kapılmışız. Heveslerimiz ve zaafplarımıza yenik düşmüşüz. Allah'ı, Resulünü, sahabeleri unutmuşuz. Müslüman önderlerimizi unutmuş, dalmış gidiyoruz ama önümüzde hesap günü var. Rabbimizin huzuruna çıkıp hesap vereceğimiz bir gün var. Hiç durup düşünüyor muyuz, tüm bu dalışlarımızın hesabını nasıl vereceğiz?

Bir Hz.Hatice'nin çeyizine bakalım. Ne kadar uzak günümüzdeki çeyizlerden, değil mi? Şimdiki çeyizlerde gösteriş varken; onların iki tane olan sedirlerinde bolca muhabbet, huzur vardı. Günümüzdeki gösterişli hanelerde ise muhabbetsizlik, sevgisizlik, saygısızlık var. Tüm bunların beraberinde gelen huzursuzluk var.

İslam bizi asla kısıtlamıyor, aksine bizi özgürleştiriyor. Eşyaya esir olmaktan, maddi

niceliklerin boyunduruğu altına girmekten koruyor. Dünya hayatı, keyfimize göre yaşayacağımız bir yer değildir, keyfimize göre yaşayacağımız yerin vaadini Rabbimiz zaten bize buyurmuştur.

Ama orada keyfimize göre yaşayabilmemiz için, dünyada çok şey yapmamız gerekiyor. Allah Resulü'nün hayatını, Hatice annemizin çeyizini, Hz.Ömer ve Hz Ebubekir'in hayırdaki yarışlarını, Hz.Yusuf'un teslimiyetini, Musab b.Ümeyr'in dünyalıklardan vazgeçişini, Hz.Yakup ve Hz.Nuh'un sabrını, Hz İbrahim'in cesaretini okuyup anlayıp hayatımıza geçirmemiz gerekiyor.

Yoksa vay halimize! Hayatımızı Resulullah'ın, sahabelerin hayatına göre şekillendirelim. Şekillendirelim ki denizde kaybolmayalım, cenneti kazanalım.

Aslında dünya hayatı ahiretin tarlasıdır. Burda ne ekip biçiyorsak ahirette önümüze çıkacaktır. Bu yüzden, dünya hayatını ahirete yatırım için yaşamalıyız. Kibirden, gösteriştten, heva ve heveslerimizden uzak olmalıyız. Hayır peşinde koşturmamız. Hayırlı yoldaşlarla Hak yolunda koşturmamız. Amacımız Allah rızası kazanmak olmalı. Böyle olmalı ki cennette yerimiz olsun.

Bu ahir zamanda ne yapıyorsak, tarlaya ne ekiyorsak bizim için kârdır. Allah'ın bize vermiş olduğu zaman nimetini O'nun yolunda kullanalım. Bu zaman zarfında ibadetlerimiz olsun, Kur'an okumalarımız olsun, hayır peşinde koşturmalarımız olsun, Resulullah'ın hayatı olsun, hadisler olsun, İslamiyet'e dair her şey olsun, olsun ki cenneti kazanalım.

Rabbim bizleri dünya hayatını hakkıyla yaşayıp cenneti hak edenlerden eylesin...

~Vesselam

İHSAN; MUTLAK KULLUK HALİ

HÜDANUR HICRAN URAS

"İnsanlar işlerini ihsanla yapmalarına göre değer kazanır." (Hz. Ali) İhsan, karşısında Allah'ı görüyormuşçasına ona kulluk ve ibadet etmektir. İhsan, her şeyi en güzel şekilde yapmaktır. Allah bize her işimizde ihsanı emretmiştir. Görevimiz neyse onu en güzeliyle yapmalıyız. Eğer bir insan her işini ihsan üzere yani Allah'ın kendisini gördüğünü bilerek yaparsa, Allah da ahiret gününde onu o şekilde mükafatlandırır.

Nesilden nesile aktarılan, Hz. Ömer döneminde yaşanmış bu olay ihsan kavramının en seçkin örneklerindendir: "Bir gece vaktiydi. Hz. Ömer (ra) her zaman olduğu gibi Medine sokaklarını gezmekteydi ki ansızın durakladı. Önünden geçmekte olduğu bir evden dışarıya kadar taşan bir tartışma sesi dikkatini çekmişti. Bir anne kızına 'Kızım yarın satacağımız süte biraz su karıştır' diyordu. Kız ise 'Anneciğim, Hz. Ömer süte su karıştırılmasını ya-

sak etmedi mi?' dedi. Anne kızının sözlerine sert çıkarak 'Kızım gecenin bu saatinde Hz. Ömer süte su kattığımızı nereden bilecek?' Ancak gönlü Allah sevgisi ve korkusu ile dipdiri olan kız, annesinin süte su katma hilesini yine kabul etmedi ve 'Anneciğim diyelim ki Hz. Ömer görmüyor, peki Allah da mı görmüyor? Bu hileyi insanlardan gizlemek kolay ama her şeyi görüp bilen, kainatın hâlıkı (yaratıcısı) Allah'tan gizlemek mümkün mü?' dedi. Kızın verdiği cevap Hz. Ömer'i (ra) son derece duygulandırdı ve bu temiz huylu dürüst kızı oğluna gelin olarak aldı."*

Esasen bu kıssadan alınacak birçok dersin yanında en önemli derslerden biri, Allah'ı görüyormuş gibi yaşamamız ve her şeyin hesabının mutlaka sorulacağı imanı ile yarına ne gönderdiğimize bakmamız olmalıdır.

"İhsan, Allah'a O'nu görüyormuşsun gibi kulluk etmendir. Sen O'nu görmüyorsan da O seni mutlaka görür."

(Müslim, iman, 1,5)

(Buhari, iman, 37)

*İbnü'l-Cevzis-Safve, II, 203-204

DUYGULAR ALLAH'A GİDEN YOLDUR

YAREN GÜRLER

Çoğu insanın boşluğa düştüğü, zor zamanlar yaşayıp kendini hırpaladığı, kendini yalnız hissettiği ya da Allah'ın ona darıldığı veya terk ettiği duygusuna kapıldığı, öfkelenildiği veya sevinip duygularına ve

nefsine yenik düştüğü zamanlar olmuştur. Bu zamanlarda insanlar kendini iyi hissettirecek dünyevi şeylerle kendilerini avutmaya çalışırlar. Dünya hayatındaki maddi olan her şeyin geçiciliğini

unutur ya da umursamazlıktan gelirler. İnsan bu dünya hayatından sıyrılıp manevi hayatı ile ilgilendiğinde kendisindeki huzur, güven, güçlülük ve Allaha teslimiyet duyguları güçlenir.

Duha Suresi:**(Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla)**

1. Kuşluk vaktine andolsun,
2. Karanlığı çöktüğü vakit geceye andolsun ki,
3. Rabbin seni terk etmedi, sana darılmadı da.
4. Muhakkak ki âhiret senin için dünyadan daha hayırlıdır.
5. Şüphesiz, Rabbin sana verecek ve sen de hoşnut olacaksın.
6. O, seni bir yetim iken berrindirmadı mı?
7. Seni yolunu kaybetmiş olarak bulup da yola iletmedi mi?
8. Seni bir yoksul iken zengin etmedi mi?
9. Öyle ise, sakın yetime kahretme!
10. El açıp isteyeniyi de azarlama!
11. Rabbinin nimetine gelince; işte onu anlat.

Rabbimiz çok fazla günah işlememize rağmen bizi affettiğini, nefsimize ve duygularımıza ya da şeytanın ve insanların vesveselerine kapılıp yolumuzu kaybetmemize rağmen kendisinin bizi terk etmeyip doğru yola iletliğini, Allah'ın biz O'nu terk etmediğimiz sürece bizi terk etmediğini, hatta biz terk etsek bile yine de bizi koruduğunu, gözetlediğini ve eğittiğini asla unutmamalı ve O'na nankörlük etmemeliyiz. Yardımı

başkalarından değil, Rabbimizden aramalıyız. Rabbimiz her daim, her zorlukta ve her iyi olan şeyde bizim yanımızdadır. Allah'ın bizi unutmadığı gibi biz de onu unutmamalı ve her şeyin sonunda yine O'na döneceğimizi bilmeli ve çokça şükretmeliyiz...

Hac Suresi / 38. Ayet: "Şüphesiz Allah, mü'minleri dâimâ koruyup müdafaa edecektir."

El-Latif olan Rabbimiz bizim yaşadığımız bu duyguları bizden daha iyi bilirken ve derdimizin dermanı yanı başımızdayken neden çözümünü başkalarında veya başka bir şeyde arama çabasına giriyoruz? Çözümü başka yerlerde aramak yerine Rabbimize yönelip dua etmeyi, namaz kılmayı, Kuran okumayı tercih etseydik içimizdeki o terk edilme duygusu veya bizi derinden yaralayan o kötü duyguların hepsini Rabbimiz ile atlatabilirdik.

Sırf kötü zamanlarımızda mı Rabbimiz ile olacağız? Hayır tabi ki, insan her an Allah'ın kendisiyle beraber olduğunu ve kendisini görüp koruduğunu bilerek yani ihsan sahibi bir insan olarak yaşamalıdır. Bütün bu güzel şeyleri anlayınca dünya hayatı ile manevi hayatı birbirinden ayırt etmiş olacağız inşaAllah.

İnşirah suresi 1-5-6 ve 8. Ayetlerde şöyle geçmektedir:

(Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla)

1. Senin göğsünü açıp genişletmedik mi?
5. Şüphesiz güçlkle beraber bir kolaylık vardır.
6. Gerçekten, güçlkle beraber bir kolaylık vardır.
8. Ancak Rabbine yönel ve yalvar.

Secde!...
Şükür!...
Teslimiyet!...
Tebrikler Ümmetin Çocukları!...
Tebrikler Fas!...

2022 DÜNYA KUPASI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Allah yolunda öldürülenlere sakın "ölüler" demeyin.
Çünkü onlar diridir, fakat siz farkında değilsiniz."

— Bakara / 154

Subhat Aye

ŞEHADET AYI